

• Οὐκ εἶ ἄρτι μόνω ζήσεται ἄνθρωπος •

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 31 Μαΐου 1859.

Ἄρ. 10.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

Ἐάν ὑπάρχῃ χώρα ἐπὶ τῆς γῆς ὀφείλουσα νὰ ἐκτιμᾷ καὶ καλλιεργῇ τὴν παιδείαν πρὸς ἴδιον ἑαυτῆς ἠθικὸν τε καὶ ὕλικόν ὄφελος εἶναι ἡ πατρίς ἡμῶν ἡμεῖς πρὸ παντὸς ἄλλου ἔθνους ὀφείλομεν νὰ θερρεύωμεν ἀντὶ πάσης ἄλλης ἡδονῆς καὶ ἐντυφῆσεως τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν τυφλὴν τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς. Ἡ τοπογραφία ἐνασχολεῖται ἀκαταπαύστως εἰς τὸ νὰ χορηγῇ ὕλην καὶ ἐκκινήματα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἅπαντα τοῦ τῆς περσοποιημένης Εὐρώπης βλέπομεν τοὺς θερμοὺς καὶ παμπληθεῖς θιασώτας τῆς παιδείας προσφέροντας θυσιὰς εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς. Εἰς τοὺς μικροὺς αἰσθανθέντας τὸ πάθος τοῦτο ἡ δύναμις αὐτοῦ εἶναι ἀκατανόητος, ἀρ' οὐ ὅμως ὁ ἔρως τῆς παιδείας κυριεύσῃ τὴν ψυχὴν οὐδέποτε πλέον ἐγκαταλείπει αὐτήν. Γινώσκουμεν ὅτι μυριάδες ἀνθρώπων θερρεύουσι τὴν παιδείαν ἀνευδύτως, περιφρονούντες πᾶσαν ἄλλην ἡδονὴν, καὶ εἰς αὐτὴν μόνον ἀποβλέποντες ὡς εἰς τὸν κύριον, εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν προορισμὸν αὐτῶν. Ἄλλ' αἱ κτήσεις τῆς ἀρετῆς καὶ παιδείας δὲν εἶναι τὰ μόνα ὠφελήματα, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ ἀθλοῦντες ἐπιτυχῶς.

Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ νοῦς ὄντως περσοποιημένος ὅστις δὲν ἐξῆκαστὶ ἰσχυρὰν ἐπιβρόχην ἐπὶ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτόν ἄλλ' ἀδικαίως ἀκτινοβολεῖ καὶ περιγέει τὸ φῶς του ἐπὶ παντὸς διανοητικοῦ σκότους ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτοῦ. Ἡ φιλανθρωπία εἶναι καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς παιδείας, καὶ μία ἐκ τῶν μεγάλων ἡδονῶν τοῦ πε-

παιδευμένου ἀνδρὸς εἶναι τὸ νὰ μεταδίδῃ τὰς γνώσεις του εἰς τοὺς ἄλλους.

Δὲν ὑπάρχει εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δυνάμενος νὰ συγκριθῇ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐξάγει χρυσὸν ἀδύλον ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ἵνα κυκλοφορήσῃ πρὸς ὄφελος παντὸς τοῦ κόσμου. Ὁ τοιοῦτος προξενεῖ ὠφέλιαν ἢ αἰσθανόμενται οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ, καὶ ἢν αἰσθανθήσονται πάντες οἱ μεταγενέστεροι εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ ἐν τῷ οἱ εὐγενεῖς καὶ μεγαστάνας τῆς γῆς πολυλάκις λησμονοῦνται ἅμα παύσῃ τοῦ ζῆν, ὁ σοφὸς ἀνὴρ καὶ μετὰ θάνατον ζῆ δευτέραν τινὰ ζωὴν καὶ οὕτως ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ μεγάλη παιδεία ἀνοψοῦσι τὸν κάτοχον αὐτῶν ὑπεράνω τῶν μονογενῶν τῆς γῆς. Διότι τίς ἤθελεν ἀνταλλάξῃ τὴν δόξαν τοῦ Ὀμήρου μὲ τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἢ τὴν τοῦ Πλάτωνος μὲ τὴν τοῦ Καίσαρος, ἢ καὶ τὴν ὀλίγην εὐκλείαν τῶν ἀθανάτων προγόνων ἡμῶν, πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, τοῦ μεγίστου καὶ κατακτητικωτάτου ἔθνους τῆς ἀρχαιότητος;

Ποῖον δὲ ἐκ τῶν νεωτέρων περσοποιημένων ἔθνων τῆς γῆς δὲν χρεωστῆι ὄφρον εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς διδασκάλους ἐκείνους τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας δυστυχῶς ἀνθρωποῖ ἐν τῇ κοινῇ περιφρονούντες τὴν παιδείαν καὶ τοὺς περσοποιημένους. Περὶ τῶν τοιούτων δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν «πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι» διότι ἀποβρίπτουτες τὴν σοφίαν ἀποβρίπτουσι πηγὴν ἀνεξάντλητον ἡδονῆς, καὶ πάσχουσι ζημίαν ἢν οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ.

Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν δύναμι νὰ σκεπτασθῶ ἀνθρω-

πον μεγάλης ή και ματρίκις παιδείας, όστις, άν τή πράγμα ήτο δυνατόν, ήθελεν ανταλλάξει έαυτόν μετά του Κροίσου, άμαθού, ύποτιθεμένου τούτου.

Τινές άφρορην λαβόντες έκ τής περιφρονήσεως ήν οι κατά καιρούς επιπόλαια και δοκησίσοφοι έδειξαν πρής τή θεία, έθεώρησαν τήν παιδείαν ώς έχθραν τής θρησκείας; οι τούτοι άπατώνται μεγάλοι, διότι δεν πρέπει νά συγγέωμεν τούς έντως πεπαιδευμένους με τά λογισματικά, άτινα υπό κενυδοθήζικας γαργαλιζόμενα, και ίνα φκίνωνται ότι διαφέρουσι των πολλών κατά τά φρονήματα, ποιούσιν επίδειξιν τής άθρησκείας αύτών, όπως και του κατά τήν τελευταίαν Παρισινήν μάδαν ενδύματος αύτών. Τά τοιαύτα άνθρωπάκια χάριτι θεία καθ' όσον προβάινει παρ' ήμίν ό άληθής πολιτισμός, ή άληθής παιδεία, έλαττωθούντι, ύπερορώμενοι και χλευαζόμενοι υπό των ευ φρονούντων.

Τούτων ούτως έχόντων, φίλοι δημογενείς, ής δράζωμεν παιδείας ώς του πάντων αναγκαιοτάτου ύμιν κτήματος, ώς του μόνου μέσου τής σωτηρίας και μελλούσης ευθυμείας ήμών, και δι' αύτης μέγιστα ής προικίσωμεν τά τέκνα ήμών, αύτην ής καταλείπωμεν αύτοίς ώς μέγιστον κληροθέτημα, πολλού χουσου και πολλών άδελφάντων τιμώτερον.

ΕΝ ΝΕΦΕΛΑΙΣ.

(Συνέχεια και τέλος.)

Ο πρώτος Άγγλος άεροναύτης φκίνεται ότι ύπέρξεν άνθρωπός τις Βλαγγάρδος όνοματι, όστις έπέρασε τον Άγγλικόν πορθμόν ήτοι τον τής Μάγχης τό 1783, μετά του Άμερικανού δόκτορος Ίε Νορθίγης άλλ' ό στρατηγός Μονέας, όστις άνέδη έκ Νορθίγης επί τώ αύτώ σκοπώ, δύστυχως έπεσον εις τήν κάλασσαν, και δεν έσώθη ειμή μετά εξ ώρας. Άλλος δέ τις Άγγλος διαβυλίαν τον Ίεραδικόν πορθμόν έπαθε τό αύτό δυστύχημα, και τό προσετητημένον σκάφος του έσύρατο επί των ύδάτων εικοσι περίπου μίλια τήν ώραν υπό του άεροναύτου, έως ού πλέον τι κατ' αντίθετον βυθού διούθυντιν έλαθε τήν κλωσύνην νά τώ κάμη σωτηριώδη έγγείρησιν διασχίζον τήν έξωδικυϊκην γαστέρα του δια του έμβόλου του, και ούτω διεκοψε τον δρόμον του, όστις πιθανόν δεν ήθελε τελειώσει ειμή εις τον βόρειον πόλον.

Ο δέ ταλαιπώρος Πιλάρης δέ Ροζιέρης άπωλέσθη φρικωδώς φιλοτιμηθείς ν' άνταποδώσθ τήν επίσκεψίν του εις τήν Κύριον Βλαγγάρδον. Τό σύνολον τής κατασκευής, εν ή εύρίσκατο μετ' αύτου ό Κύριος Ρομκίνος ήναψεν εις 3000 ποδών ύψος και οι ταλαιπώροι άεροναύται καταπεσόντες, φυσικώ τώ λόγω μεταβλήθησαν εις άμορρον μάζαν. Κάρολος Βρούσγης, ό βασιλικός άστρονόμος τής Ναπόλεως, μετά περιήμου τινός άεροναύτου, περιηθείς ν' άναδη ύψηλότερα πάντων των πρδ αύτου, έσθλασε εις άτμοσφαιραν τσοσυτόν ήραιωμένον ώ-

στα τό άεροβατον διαβρόχη τή λειψανά του ήμωσ ματριάσαντα τήν ταχύτητα τής καταπτώσεως έσωσαν, τούλάχιστον πρής ώραν, άμφοτέρους τούς άεροναύτας; ό Βρούσγης άπέπτυσαν έκ τούτου πάθος τή έποϊον τον έφραον εις τον τάρον. Ένατός δέ τις ευγενής μετά τής συζύγου έγένοντο θύματα μετά τούτους, και κατόπιν αύτων έλλοι.

Τό αλεξίπτωτον (parachute) έφευρέθη πρής ελάχιστων των κινδύνων τούτων, και ως μέσον δια του έποϊου ό κινδυνείων άεροπόρος νά δύναται νά καταβείη κατ' άρέσειαν. Ο Κύριος Βλαγγάρδος εν διαστήματι πορείας 300 μιλίων έκ Λίσλας, άρπικε νά καταπέσθ κών εν αλεξίπτωτο, χωρίς νά πάθη τίποτε τό ζών τουτό άλλ' έκ του άνθρωπίνου γένους πρώτος ό Κ Γαρνερίνος άρπικε τό σχετικώς άσφαλέστερον σκάφος του εις τά ύψη του αίθέρος και ενεπίστευθη έκουτην εις τή αλεξίπτωτον. Αναμφιβόλως πρέπει νά κατέλαθεν αύτον αίσθημα τρόμου, ότε άρπικε τή σφονίον τό έποϊον συνείχεν αύτην με τήν μέζονα μηχανήν, ίνα καταπέσθ εξ ύψους δεκάκις ύψηλοτέρου του ύψηλοτάτου κορηνού τής μεγάλης Βρετανίας.

Εξ όλων ήμωσ των δι' άεροβάτου αναβάσεων, ούδεμία είναι τσοσ άξιωπερίεργος και τσοσ ευγενής κατά τον σκοπόν όσον ή του Γαλιουσα, του τότε νέου φιλοσόφου τής Γαλλίας.

Και άλλοτε ειχεν ύψωθεί εν νεφέλαις μετά τινος φίλου του Κ. Βιότου, άλλά δεν ειχε οθάσει εις ύψος ίκανόν νά ευχαριστήσθ αύτόν. Εις τήν περίστασιν αύτην έλαβόν μετ' έκουτων πτηνά τινα και ζώδια, και άρπικαν αύτά εις τά ύψη τής άτμοσφαιρας, και τά άποτελέσματα ύπέρξεν άξιωπερίεργα.

Μέγιστα άρεθείσα άπέπτυ ταχέως και βομβούσα, άλλ' εις ύψος 11,000 ποδών λίως ό πράσινος άρεθείς, έπέστρεψε και επεκάθισεν εις τούς έπίτονους του άεροβάτου, φροθίσει τήν μόνωσιν του εν τώ μέσω άπεράντου ώκεανού. Περιστέρη δέ τειθείσα επί του άκρου του άγλήματος έστάθη εκεί επί ελίγον, καταμετρούσα, ούτως ειπειν, τό πλάτος τής άπεράντου εκίνης θαλάσσης, τήν όποιαν έμελέτα νά περάσθ βιβλίον δ' έπειτα εις τήν άβυσσον, κατά πρώτον έπτερόμην άτάκτως, και έφκίνατο δοκιμάζουσα τήν δύναμιν των πτερόγων τής άλλ' ενθαζυνοθείσα μετ' ελίγον, και προχωρούσα κατά μεγάλους περιελγμούς, ως άρπακτικόν πτηνόν, κατέπτυ δρομώως πρής τή ύποκάτωθεν εξηλωμένη νερά, ένίκα κατέσθ άρκατος.

Μεγάλη πρόνοια έλήθη ύπερ τής ακριβείας τής κατασκευής των επιστημονικών έργαλείων των δύο συρών άλλ' έτι μεζόνον ήτο ή ακριβεία έκείνων τά όποια ό Γαλιουσα έλαθε μετ' έκουτου, εις τήν κατά μόνος πτηνόν του.

Εις ύψος 11,480, ποδών ό Κ. Γαλιουσα εύρεν ότι κλειε καταβείση εις τήν μηχανικην διούθυνσιν, άπέκρουσε δια του κατωτέρου άκρου, και προσείλκυσε δια του άνωτέρου άκρου τον βόρειον πόλον τής βελόνης μικράς τινος πυξίδος... τό αυ-

τό δέ συνέδη και εις τό εκπλακτικόν ύψος 20,150 ποδών άπόδειξε φανερά του ότι ό μηχανισμός τής εξάσκει τήν δύναμιν του και εις τά άπόστατα διαστήματα.

Τό δέ θερμόμετρον τό όποιον επί τής γής έφθανεν εις 82 βαθμούς Φαργχάιτ, κατέπεσον εις 320 δηλ. τό σημείον του πάγου εις ύψος 18,636 ποδών, και εις 14,9 εις τό έσχατον ύψος τής αναβάσεως, ύπερ ήν 23,040 πόδας ύπεράνω τής έπιφανείας τής θαλάσσης.

Τό βαρόμετρον κατέπεσον εις 12,95 δακτύλους διότι ή άρκαίτης του άέρος ήτο διπλασία του συνήθους, και εισώρησε δια τής όπής του εξητλημένου θηλακίου του με συριγγόν, άνκλυθείς ήμωσ έπειτα, άρ' ού κατέβησαν, εύέθη συγκείμενος έκ τής συνήθους άνκλυθείς των στοιχείων.

Ο σοφός άνήρ, και τωι θερμότατος ένδοξυμένος, ήσθάνθη δρομώτατον ψύχος, δυσκολίαν και βραχυτάτα άναπνοή, ό σφινμός του κατέσθ γοργότερος και ό λάργος αύτου ζηρός εξήρανη δέ τσοσυτόν έκ τής άναπνοής του ήραιωμένου άέρος ώστε μόλις ήδύνατο νά καταπή ελάχιστον τεμάχιον τροφής; άλλ' έκτός τούτων ούδεν άλλο έπαθε δυσάρεστον.

Ένταύθα λάγη ή ιστορία των άεροβατικών εκείνων αναβάσεων αίτινες δύνανται νά θεωρηθώσιν ως ιστορικη. Τήν σήμερον τό πράγμα κατέσθ κενή επίδειξις, και μέσον κερδοσκοπίας, διότι εις τήν εισοδον του μέρους τής αναβάσεως, εισπράττονται χρήματα, και αι πρής επίθεσιν πληρωμαί αναβαίνουσι μέχρι δεκά λίρων, κατά τον όγκον του άεροβάτου και τήν έμπειρότητα του διευθύνοντος άεροναύτου. Άνδικάζουσα δέ πρής τας τοιαύτας χυδαϊότητας ή Μούσα τής ιστορίας σιωπά.

Ο ΠΡΩΙΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΣΟΥΛΟΥΚΗΣ.

Αί επίσημοι έφημερίδες τής Γαλλίας άνήγγειλαν εις τον κόσμον πρδ τινος καιρού ότι τό συνέδριον τής Λομβαρδίας τής Τιμής μετά τήν δέουσαν σύσκεψιν άπεράσισε νά κατατάξθ τό τάγμα του Άγίου Φουστίνου, τό συσταθεν ύπό του άυτοκράτορος τής νήσου Άύτης μεταξύ των προκλήμων, άτινα δύνανται νά φέρωσιν ύπήκοοι Γάλλοι, και έπειδή ή τιμή του νά φέρωσι τό παράσημον τούτο, ένδεχόμενον επί τέλους νά παραχωρηθ και εις τούς κατοίκους τής Ελλάδος και τής Τουρκίας, ενομίσαμεν ότι οι μέλλοντες ίππότες του Άγίου Φουστίνου μεταξύ των άναγνωστών ήμών, ήθελον ευχαριστήθ νά ίδωσιν ιστορικόν τινα περιελγόν περι του ένδοξού ιδρυτου του τάγματος τούτου.

Είς μικρός και άφανής ποταμός, του όποιου τό νάμακα επί πολλά έτη έφρευσαν ήσώως μεταξύ έχθών θυαλών, άλλ' αίφνης άνυψωθέντα ύπό μωρίων βυκίων άποτελοσθι τρομαρην πλημμύραν και καταστρέφουσι τά πέριξ, ούτω και ό βίος του Φουστίνου Α. Εξ άφανούς κατέσθ ένδοξος και ή φήμη αύτου έφθασεν εις τά πέρατα τής οικουμέ-

νης; άλλά κατ' άεγα μέρος έκ περιστατικών όλων άνεξαρτήτων έκ τής θελήσεώς του. Έν έτει 1804 ή Αύτου Αύτοκρατορικη Μεγαλειότης ήτο ύπαρθείς ένός ημιαθίπου στρατηγού Ακαμάζου, και διακρίνατο ως μεγάλοςωμος, πολύσαρκος και καλοκάγαθος Αίθίοψ, και τσοσ άγράφματος όσον και άμαθής περι τά πολιτικά. Έν έτει 1817 εξελέγη πρόεδρος τής δημοκρατίας τής Άύτης; μεταξύ δε των δύο τούτων χρονολογικών σημείων εκτείνεται σιρά ούχι μεγάλων κατορθωμάτων, άλλά νεκρόν επίπεδον πολιτικής και κοινωνικής ασημύτατος. Άρσο ήμωσ εκάθησεν επί τής έθρας του προέδρου δια τής ιδίης αύτου δραστηριότητας άνέδη εις τήν ούτοκρατορικόν θρόνον, και μεταξύ του 1817 και 1819 καθιέρωσε τά άυτοκρατορικά δικαιώματα του δια του σήματος των συμπολιτών αύτου. Διάνκ έννοήσωμεν τήν ιστορίαν του άυτοκράτορος τούτου, πρέπει νά αναδράσωμεν ελίγον εις τήν ιστορίαν τής άυτοκρατορίας του, ήτις πιθανώτατον νά ελασμονήθη εν τώ μέσω συμβάντων λίαν ένδιαφερότων πλησίον τής πατρίδος αύτων; και τωι πολύ ύπάρχει τό ένδιαφέρον εν τώ σχηματισμώ άυτοκρατορίας ύπό Αίθίοπων δούλων άυτελευθέρων, αίτινες εις διάστημα των τελευταίων τεσσαράκοντα έτών εκήρυξαν άλληλοδιαδόχως δημοκρατικώς πολιτείας « ένόπιον του ύπερτάτου όντος » και μονάρχης « έλέω θεού » ό δέ μονάρχης αύτων έχει τι τλοσφρόν ευγένειαν και άστυρην έθιμοεταξίαν τής αύτης, εν τή όποιή ήμωσ κί δούκισσαι και αι μαρκεσαι πολυοσι καπνόν, σαπώνιον, και οινόπνευματα μιας δεκάρας, και έχουσι μεν βουλήν και ήμερησίον τύπον, άλλ' ή μονάρχης αύτων μόλις άρχίζει νά συλλαβίξθ, και είναι μεν παραδεδογμένον γενικώς τό παπικόν δόγμα ως θρησκεία του κράτους, άλλ' ή επικρατεστέρα τάξις των κατοίκων προσκυνεί είδωλα, και χορεύει μαγικούς χορούς.

Περιστατικά τινα συνεχόμενα με τήν ύπερ έλευθερίας άγώνα περι τό τέλος τής τελευταίας εκατονταετηρίδος εν τή Γαλλικη άποικίη του Άγίου Λομνίκου, έπίσης δέ και ή διαφορά τής διανοητικής αναπτύξεως ήτις ύπάρχει μεταξύ των Αίθίοπων και ημιαθίπων έθεσαν τά θεμέλια τής αντιπαθείας απ' άρχής μεταξύ των δύο τούτων διαίρεσεων των κερωματισμένων κατοίκων τής νήσου; ή δέ αντιπαθεία αύτη εξεβρόχη εις φανεράν διχόνοιαν, ήκα οι λευκοί εξεδιώχθησαν, και μολονότι τό Δ' χρονον του συντάγματος αύτων εκήρυξεν « ότι έπειδή πάσα διακρίσις χρωματος μεταξύ τέκνων τής αύτης οικογενείας τής όποις πατήρ είναι ή κεφαλή του κράτους, πρέπει εξ ανάγκης νά παύσθ, οι Αύταιοι του λοιπού θέλουσ φέρει τό γενικόν όνομα Αίθίοπος ή μαύροι, » ούδεμία ήμωσ συγγένεσι καρδιών έκολούθησεν εις τήν διαταχθείσαν τούτην συγγένεσιν του χρωματος, και ή Ιστορία τής νήσου παριστή σιράν μεταβολών και επαναστάσεων προερχομένων έκ των διχονοιών των μαύρων και των κωτρίνων, αίτινες επήνεγκον ότε μεν κωτρίνην δημοκρατικην, ότε δέ μέλιαν μοναρχίαν

εις μίαν εκ των οποίων ο Φαουστίνος χρωσται την εις τον θρόνον υψωσίν του.

Εν έτει 1810 ο στρατηγός Λαμαρζέζος έσωσεν υπερκοπιζόμενος τον Λαυόλιν υπέρ του ημιαιθιοπικού κόμματος κατά του Χριστοφόρου του τότε μόν Α'αυταίου στρατηγού πρώην δε υπέρτου εν τινι καπαλειώ, και μετά ταύτα βασιλέως. Ο Φαουστίνος Σουλούκας οστις είχεν ήδη περί τον χρόνον τουτον προαχθη εις τον βαθμόν υπασπιστού του κυρίου του, λέγεται ότι έπεστράφη υπ' αυτού να φέρη την καρδίαν του εις τον Πατίωνα, οστις ήρχε τότε ως δικτάτωρ επί τινος δημοκρατίας εις τό νότιον μέρος της νήσου. όπου η επικρατούσα φυλή ήσαν οι ημιαιθίοποι, ενώ ο Α'ιθίοψ Χριστόφορος έκράτει εις τό νότιον μέρος βασιλικόν σελιτρον' ο Πατίων κατέταξε τον Φαουστίνον Σουλούκην εις τους σωματοφύλακας αυτού με βαθμόν υπολοχαγού, και αποθηήκων τω 1818 εκληροδότησεν αυτόν εις τον διάδοχόν του Βογέρον, ως αποτελούντα μέρος των κτημάτων της προεδρίας' ο δε Βογέρος παρέδωκεν αυτόν εις την ύπερσίαν νεάνιδος τινός 'Ιούτης δυναζομένης, ήτις ώσούτως είχε κληροδοτηθή εις αυτόν υπό του Πατίωνος, και ήτις μετεχειρίσθη τον Σουλούκην ως επιστάτην εργοστασίου τινός οινόπνευμάτων. Έν έτει 1847 ο Σουλούκας εύρέθη επί κεφαλής των σωματοφύλακων του προέδρου Ριγέ (Riché). Αποθανόντος δε του άρχοντος τούτου αιφνιδίως, οι ψήφοι της γερουσίας ως και οι των κομμάτων του κράτους διηρέθησαν εξ ίσου υπέρ δύο υποψηρίων. Έπειδή δε έκτώ άλλεπάλληλοι ψηφορορία απέδειξαν ότι ουδέτερον των κομμάτων ήθελεν ενδώσει, πρὸς λύσιν της δυσκολίας ο πρόεδρος της γερουσίας, εις την οποίαν τή σύνταγμα ανέθετο τό δικαίωμα της έλογής: έπρότεινε τρίτον υποψήριον οστις άπλως διότι ήτο άγνωστος τοις πᾶσι εξελέγη παμψηφεί, και ούτω πρὸς μεγάλην εκπλήξιν αυτού ως και παντός του λοιπού κόσμου ο Φαουστίνος Σουλούκας εύρεν έναν τον άρχοντα της δημοκρατίας της Α'ιθίας.

Ο νέος πρόεδρος εξήκοντα η εξήκοντα δύο έτων περίου αλλά κατά τό φαινόμενον μάλις άνω των τεσσαράκοντα ήτο αξιοπερίεργος διά την δειλίαν του' άλλ' η δειλία του αυτη ήτο ιδιαιτέρου είδους. Κατείχετο υπό άδαμάστου φόβου της μαγείας και του έμπαυισμού, και εις την δειλίαν του ταύτην πρέπει ν' αποδοθη τό αίμα διά του οποίου εκάλυβησεν από την έδραν του προέδρου εις την αυτοκρατορικόν θρόνον. Έκαστος των προέδρων ούτινες διεδέγησαν τον Βογέρον και προηγήθησαν του Σουλούκην είχαν αποθανεί πρωίμως η είχαν εκθρονισθή πρὶν φθάση εις την επέτειον ημέραν της έλογής του, και αυτός ο άμυστος προκατοχος του Σουλούκην ο Ριγέ είχεν αποθανεί την παραμονήν της επετείου ταύτης ημέρας.

Τα παραστατικά ταυτα παρείχον υποψίας και ήρουν να διεγείρωσι τον φόβον των λατρευτών του Βανδουζ, μεταξύ των οποίων επρώτευν ο πρόεδρος. Ο Βανδουζ είναι θεός Α'φρικανός του οποίου

ου την λατρείαν μεταφύτευσαν εις τον Άγιον Δομινικον οι εξ Α'φρικῆς έλθόντες δουλοι' ο θεός ούτος αποκαλύπτεται τοις ανθρώποις υπό την μορφήν ύφρου, οστις εγκλειόμενος εν τινι κιβωτίω έπίτηδες κατασκευασμένος, γνωστοποιεί κρύφια πράγματα εις τους λατρευτάς αυτού διά μέσου ενός άρχιερέως και ιεραίος, εξ των ο μὲν ονομάζεται Papa-loi (πατήρ του νόμου), η δε Mama loi (μήτηρ του νόμου), άμφότεροι δε ένεκα της μετά του ύφρου συγκοινωνίας αυτών είναι προικισμένοι με μεγάλην μαντευτικήν δύναμιν.

Οι προσκυνηταί του Βανδουζ μεταξύ των προτέρων δούλων του Άγιου Δομινίκου (τούτου δε λέγεται ότι υφίσταται και σήμερα μεταξύ των έλευθέρων κατοίκων αυτού) έσχημάτισαν μυστικήν τινά έταιρίαν εις την οποίαν ουδεις εγγίνατο παραδεικτός ως μέλος πρὶν η άμύτη όρου μέγαν συνοδουόμενον υπό φρικωδών περιστάσεων, τάς όποιās μόνη η Α'φρικανή φαντασία ήδύνατο να φερέη. Ένίστο ποτήριον αίματος αίγλης ζέοντος έτι και πλήρους ζωής απερόφορτο πρὸς επικύρωσιν του όρκου, ότι η θελον υποφέρει η επιβήλαι θάνατον μάλλον παρά να προδώσει τά μυστήρια της έταιρίας, ενίστο δε μετεχειρίζοντο τό αίμα βοός, μεμιγμένον με βόμιον, τό όποιον κατακαυάζεται εις την νήσον ταύτην, ίνα δώση μείζονα ζέον εις την τελετήν.

Ο ούν Σουλούκας έραντάσθη ότι μαγεία τις εξεσκουμένη βοήθεια του Βανδουζ είχε προξενήσει την πρόωρον λήξιν του προεδρευτικού σταδίου των τριών προκατόχων του, και ότι και αυτός ήθελεν υποπέσει υπό την δύναμιν της μαγείας ταύτης κατέγων την αυτην θέσιν και την αυτην έδραν εν τη γερουσίη. Η κυρία όμως Σουλούκην συμβούλευθεισα περί της υποθέσεως ταύτης μίαν Mama-loi ήτις κατείχε διακεκριμένην θέσιν μεταξύ των μαγισσών του λιμένος του ήγεμόνος (Port-au-Prince) έμαθην ότι ουδεις κίνδυνος σενείχετο με την έδραν του προέδρου, άλλ' ότι η μαγεία ενεργείτο δύναμει κόρης τινός (κούλας) την οποίαν είχε θάψει ο Βογέρος εις την κήπον του προέδρου πρὶν αναχωρήση εκ της νήσου, και ότι πρὶν επαναγγίωσι την λαμπράν ταύτην κούλαν εις τό φως της ημέρας δεν ήθελε πάψει του να ενεργη η μαγεία, ήτις διέκοπτε τό στάδιον έκάστου προέδρου πρὶν η εκπνέση ο ενιαυτός του έτους της έλογής των. Χείρων δε τότε διότι ο έχθρός του έλαθεν ούτω υπέρξιν ύλικήν, ο Σουλούκας διέταξε πάραυτα να γίνωσιν έρευναι εις τον κήπον, συγχρόνως δε διέταξε να εκτελεσθώσιν αντιμαγείαι υπό τινος Παπα Ιωσήφ, του οποίου η ιστορία είναι τοσοούτον αξιοπερίεργος ώστε είναι άξια περιελάσεως.

Εις τό διάστημα των ταρχών αιτινες συνέβησαν από της παριτήσεως του Βογέρου μέχρι της έλογής του Σουλούκην Α'ιθίοψ τις ονόματι Α'κκάν, ενδεδυμένος την άπλουστάτην ενδυμασίαν ην έδωκεν αυτω η φύσις, και έχων μόνον τεμάχιον λινοϋ υφάσματος περί την όσφυν, ψιχθινον πλον επί της κεφαλής και ζεύγος περυσισφρών εις τάς

γυμνάς πτέρνας του ύπηγεν ημέραν τινά εις τον σταυρον της άγκρας εν τω γενεθλίω χωρίω αυτού, όπου δημοσίως ώμοσε να μη μεταβήλη την στολήν του « πρὶν η τή κέλευσμα της θείας προνοίας εκτελεσθη. » Τό δε κέλευσμα τούτο ήτο, όπως αυτός εξήγησεν εις τον συσσωρευθέντα λαόν ότι « ο ταλαίπωρος μαύρος λαός » όφρα να εκδιώξη πάντας τους ημιαιθίοπους και να δικαιωκωθώσι τά κτήματα αυτών. Οι άροκραταί αυτού δεν έρκινοντο τοσοούτον προχωρημένοι εις τάς ιδέας της κοινωνικησούσης ήσαν αυτός, διότι νογγυσμώς διεδύθη εις την διαήγειρην, και πάντων οι δοθλαμοί έσφάφησαν πρὸς άλλους τινάς και ξεκινδύτας ημιαιθίοπους, ούτινες απέτειλον μέρος της διαήγειρας.

— « Η αυτοι, ανεθύστην ο Α'κκάν με έτοιμάσθητα πνεύματος, αυτοι είναι μαύροι!

Άλλος δε τις Α'ιθίοψ ύπερτων εν τινι εργοστασίω οινόπνευμάτων έγγως κειμένος επκρουσιάσθη, και πρὸς επικύρωσιν του βηθέντος είπε τους εξής λόγους κατά τά γαλλικά των Α'ιθίοπων. « Negue riche qui connaît li et écrit, cila mulâte; mulâte pauve, qui pas connaît li ni écrit, cila negue » όπερ επί μεθερμηνουόμενον Α'ιθίοψ πλούσιος οστις ήξούρει να άναγινώσκη και να γράρη είναι ημιαιθίοψ' πτωχός δε ημιαιθίοψ οστις δεν ήξούρει ούτε να άναγινώσκη ούτε να γράρη είναι αιθίοψ.

Ο Α'ιθίοψ ούτος του οποίου τό όνομα ήτο Ιωσήφ ακολουθώς προσεκολλήθη ως στρατιωτικός Ιεροκήρυξ εις τον στρατόν του Α'κκάν οστις ήτο συμμορία ημιγύμων άγρίων, ούτινες πριερέροντο από κόμης εις κόμην, κλιόντες και φρονούντες κατά τάς ύπ' αυτού τεθείσας άρχάς' είχε δε επ' αυτών μαγιστην επιρροήν δύναμει των δια του Βανδουζου μαγιστών αυτού, τάς όποιās συνείχε να ποικίλη ενίστο με ύμνους πρὸς την Παναγίαν Παρθένον, ίνα ευχαριστήση τους πάντας. Ένδεδυμένος λευκήν χιτώνα και λευκήν περισκελίδας, και έχων την κεφαλήν περιδεδεμένην με λευκήν μαυδήλιον ο Παπα Ιωσήφ, ως ήδη ονομάζετο, εξηκολούθη να διδάσκη εις τους άροκρατάς του την άλληθ διαφοράν μεταξύ Α'ιθίοπος και ημιαιθίοπος, οσάκις η της φυλής συμπάθεια τους έκαμαν να φαινωνται επεισικείς πρὸς πλούσιον Α'ιθίοπα' άλλ' οτε ο Α'κκάν, άρου διέστρεψε στάδιον απεριγραπτων πράξεων ωμότητος, εν μέσω των οποίων άνηγόρευσε εκυτην « προσάτην της δεινοπαθείσας αθωότητος » και « υπέρμαχον των άγαθών της παιδείας » άγχανατων διά την άγνωμοσίαν του ανθρωπίνου γένους εκάπνισε τά μυαλά του με εν πιστόλιον, ο Ηάτερ Ιωσήφ βαρυνθείς τον πλάνητα βίον του, και άρρωσθείς ελοκλήρωσ εις την μαγείαν, αποκατεστάθη μονίμως εις τον Αιμένα του Ηγεμόνος, ενθα ως φάνεται, έπορίζετο τά πρὸς τό ζην άρεκατά καλά.

Τοιοούτος είναι ο άνηρ παρά του οποίου ο Σουλούκας εξήτει βοήθειαν εις την κατά της τεθραμμένης κόρης και της ελευθρίας επιρροής αυτης εκ-

σφατείαν του' άλλ' ενθ' ενσχολείτο εις τά μέτρα ταύτα διεδύθη η φήμη του δεισιδαίμονος πρόμου υπ' του οποίου κατείχετο ο πρόεδρος, και κατέστη αντικείμενον γέλωτος της πεφωτισμένης τάξεως της κοινωνίας, άλλ' ο μείζων φόβος ενίκησε τον έλάχισον και οι άνομοκραταί εν τω κήπω εξηκολούθηον, ενώ άρ' άλλου ο πρόεδρος έπροσπάθει διά της επιμελούς ενσχολήσεώς του εις τάς υποθέσεις του κράτους να μηδενίση τον γέλωτα των γλευστών. Κατά δυστυχίαν όμως, εναντίον της ύπουργικης έγχειρίδας, ανέκδοτα καταδεινώνοντα την παχυλήν άμάθειαν και παραδοξα λάθη του άρχηγού του κράτους ήρχισαν να κυκλοφορῶσι, και ο γέλως διπλασιάσθη. Τούτο βέβαια ήτο άδικον, άδικώτατον, διότι ο Σουλούκας δεν ανέβη εις τον θρόνον διά έαλιουργιών, άλλ' διά της άνομήμου ψήφου του έλογοικου σώματος, και μολονότι τινές των πρώτων πράξεών του έδεικνουν αυτην δεισιδαίμονα Α'ιθίοπα, άλλαι πάλιν απέδειξαν την ειλικρινή άρσώσιν του εις τό καθήκον. Παραβλέψας όμως ταύτα ο Σουλούκας μετέβαλε την πολιτικήν του και εις την προτέρην άφείλαιν ήτις έδεικνουν την άμάθειάν του αντικατέστησε θαξβαλέστατην επιδεικτικήν πείρας και παιδείας. Επίσημοι άγγελιαί και έγγραφα έλαμβάνοντο υπ' αυτού ύπερπρόνομος εκ της χειρός του ύπουργού η άλλων υπαλλήλων, άνεγινώσκοντο με ύφος βαθυτάτης προσοχής, και απετίθεντο κατά μέρος διά δευτέρων άνάγνωσιν και έρμηνείαν εν τω κρυπτῳ υπό τινος πιστού φίλου κατέχοντος την τέχνην του άναγινώσκαι. Άλλά τό μίσος και η δυσπιστία αυτου πρὸς την τάξιν ήτις έχλεύαζεν αυτην, ενώ αυτός έπροσπάθει να εκύση τό σέβας της, ήρχισαν να κατατρόγωσι την καρδίαν του Σουλούκην, και εδόθη εις τό να προσοικισθῆι επί μάλλον και μάλλον την σφάρα μελαγαρ μερίδα, ήτις έραίνετο συμπαιθεστάτη πρὸς αυτην, και μετά της όποιās ήδύνατο να όμιλη καθάρη την κροαιικήν διάλεκτον χωρίς να φοβήται τάς επικρίσεις. Οι Peuple noir (μαύρος λαός) ως ώνόμαζον εκυτους, ούτινες μέχρι τουδε υπεβλήποντο υπό των της ύψυλης περιουσίας, δεν έβραδύναν να ώφεληθώσιν εκ της καλής των τύχης, και εκάστην προίαντων ώτακουσών τις εκ των Α'ιθίοπων μετεκόμιζεν εις τό παλάτιον άρσεισμόν τινα κυκλοφορούντα πρὸς έμπαιγμόν του προέδρου, όπερ κατά τό δοκούν αυτω επεθεβαίον τάς υποψίας τάς όποιās είχε συλλάβει ότι βλοκλήρος η φυλή των ημιαιθίοπων και των μετροπρόνων μαύρων ήσαν ένοχοι εις τον ενταξιασμόν της κοόκλας. Βαθυηδόν δε κατήνησε σύνθηας εις συμμορίαν τινά Α'ιθίοπων περιέχουσαν και τους μάλιστα διακεκριμένους επί αντιπαθεία κατά των ημιαιθίοπων να συναθροίζωνται περί των πυλών του παλατίου τάς κυριακάς, και οταν ο πρόεδρος επέστρεφεν από παράταξιν να αποτεινώνται εις αυτον κατά την εξής τρόπον « Πρόεδρε, ο Peuple noir επιθυμει του λοιπού πάντες οι χρωματισμένοι άνθρωποι να αποκαλειώνται από δημοσία ύπουργήματα. » Ο δε Σου-

λοίας όστις χάρις εις τους εξορισμούς του Βανδουζ είχαν ήδη περάσει τὴν δέκατον τρίτον μὴνα τῆς προεδρίας του, καὶ όστις χάρις εις τὰς ἐπιχειρηματίας παρακλίσεις τοῦ συντάγματος καὶ δι' ἄλλων καταθλιπτικῶν πράξεων, αὐτίνες είχαν ἀφαιθεὶ ἀτιμώρητοι, ἀπαλλάχῃ καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἡμιθέτων, ὁ Σουλτάκος ἐπέδωκεν ἀσμένως εἰς τὴν αἴτησιν τῶν Μαζάρων. Ἄλλην δέ τινα ἡμέραν ὁ μαζάρος Λοῦι ἀπέτησεν ὥστε τὸ ἐρωτηθὲν γράμμα ὅπως ἦν τὸ σύμβουλον τῶν ἡμιθέτων, νὰ ἀρνηθῆ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας σφαιλῶν μετὰ ταῦτα δὲ ἀπέτησεν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ συντάγματος τῷ 1816, ὅπως μετέβηκε τὴν ἐκλογικὴν προεδρίαν εἰς δικτατορικὴν ἰσχύϊν ἀπέτησεν δὲ καὶ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τὴν ἀποκατάστασιν ἀπλῶν γραμματέων ἀντὶ τῶν ὑπειθύνων ὑπουργῶν. Ὁ Σουλτάκος, τοῦ ὁποῖου ὁ ἄριστος Ἀφρικανὸς χαρακτηρὸς εἶχεν ἤδη ὑπερικήσει πᾶσαν ἄλλην γαλλικὴν διὰ τὴν ἐπίσης ἐτοιμὴν νὰ ἐνδύσῃ εἰς τὰς αἰτήσεις ταύτας, ἀλλὰ φρονίμως ποιῶν ἀπέβαλε τὴν ἐπιτέλεσιν αὐτῶν, ὥς οὐ σικνή τις ὁμοίᾳ μὲ τὴν σφαγὴν τῶν γενιτσάρων ὑπὸ τοῦ Σουλτάν Μαζαρίου ἤθελεν ἐμπνεύσει τοιοῦτον πρόβλημα εἰς τοὺς ἀντιπολιτευμένους, ὥστε νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἀντίστασιν.

Συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τοῦτο τὴν 16 Ἀπριλίου 1848 ὁ κρότος τῶν τελεθόλων τοῦ παλατίου ἀνήγγειλε κατὰ τὸ σύνθημα ὅτι ἡ πατρίς ἐκινδύνευε κατὰ τὸν νόμον οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων εἰς ἀποστάσεως 4 ὁ μίλιον ἔρχισαν πᾶραυτα νὰ συζήσωσι πρὸς τὴν ποιετούσαν ἐνταυτῷ δὲ οἱ κάτοικοι ὤρμησαν ἐνωπιοὶ εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ στρατηγαί, γερουσιασταὶ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἐν τέλει ἔδραμον εἰς τὸ παλάτιον ἵνα μάθωσι τὴν αἰτίαν τοῦ κινδύνου καὶ νὰ ζητήσωσι διαταγὰς. Ἄλλεπάλληλοι ἐκπυρσοκροτήσεις, ἀκυλοθυόμενοι ὑπὸ ὀξυτάτων κρηγῶν ἀδημονίας ἀντήχησαν διὰ τῆς πόλεως ἐν εἰδεί ἀποκρίσεως. Ἐντὺς δὲ τῶν κεκλεισμένων πυλῶν τοῦ προκλήτου τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς διαδόμοις αὐτῶν οἱ ἡμικίθιοι ἔρχοντες παντὸς βαθμοῦ, αἵτινες είχαν συζῆσαι ἐκεῖ, ἐφρονέοντο ἀταράχως ὑπὸ τῆς προουχῆς τοῦ προέδρου, βοήθουντες καὶ αὐτοῦ, ἐν εἰδεί προεπισκοπῆς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ συντάγματος τοῦ 1816. Ἐντὺς ὀλίγου τὸ ἔργον τῆς σφαγῆς διεδόθη ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἡ σφαγὴ ἐξικολούθησεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συνοδευομένη ὑπὸ διαρκείας καὶ ἐμπρησμοῦ, οἱ δὲ τελευτῶσαι ἡμικίθιοι, κατακλιθέντες ὑπὸ πανικῶ φόβου καὶ οὐδῶως ἀνθιστάμενοι ἐφρονον εἰς τὰ προξενεῖα τῶν ξένων δυνάμεων καὶ εἰς τὰ ξένα πολεμικὰ πλοῖα πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας περιῶν εἰς τὴν Σουλτάκου ὁπόσῃν κακὴν ἐντύπωσιν ἤθελε κάμει ἢ πράξις αὐτῆ εἰς τὴν Εὐρώπῃν κατέπεισεν αὐτὸν νὰ παραχωρήσῃ ἀμνηστίαν τινὰ εἰς τοὺς ἡμικίθιοι, διότι ὁ Σουλτάκος μ' ὅλην τὴν ὀμότητα τῶν πράξεων του περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὴν ἐπιδοκμη-

σὴν τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἄλλ' ὅτε ἐφθασεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας ἡ προμαρὰ εἰδήσις ἡμικίθιοικῆ ἐπανάστασις ἐξεβόλη εἰς τὸ νότιον μέρος. Ὁ πρόεδρος ἔδραμον ἐκεῖ καὶ παρακλίσεις καταμνησέας, φόνου, θανάτους καὶ παρανομίας καὶ βίαιοπραγίας παντὸς εἴδους ἠκολούθησαν. Ἐπὶ εἰς μὴνας ἡ νῆσος ἐπληρωμαρίσθη ὑπὸ αἵματος, ὥς οὐ καταπνίξας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐπιζώντων ὁ Σουλτάκος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μητροπόλιν τὴν διὰ μέσου θριαμβευτικῶν ἐψίδων κεκοσμημένων δι' ἐπιγραφῶν ἐνθουσιώδους δεξιότητος ὥστε δὲ καταδέχθη νὰ εἴπῃ τὸ βλέμμα του εἰς αὐτὰς καὶ νὰ ἐκράξῃ λέγειν ἐπιδοκμησάρας, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι « ὁ πρόεδρος εἶχε μάθει νὰ διαβῇ ὑπερέθε τῶν ὄριον. Καὶ ἔκαστος αἰ ἀμαρτῶν τῆς Αὐταρίας γερουσίας καὶ τῆς βουλῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πᾶς φιλότιμος ἄνθρωπος εἶχεν ἀπιστορηκισθῆ, μηρηνοθυόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀυταρίου Μαζάρου παρήσαν ὡς ἡμέραι χαμερπερέραν καλλικαίαν, ὥς οὐ τὴν 25 Ἀυγούστου 1849 κατὰ συνέπειαν ἀνακροῦς παρανοσιασθείσης ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῆς γερουσίας σάμα γερουσιαστῶν ἐρίππων εἰσῆλθον εἰς τὸ παλάτιον τοῦ προέδρου καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σουλτάκου στέφανον ἐκ χάρτου κεχρυσωμένου, δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἐμελλε τοῦ λαοῦ νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐτίας. Εἰς τὴν προσφώνησιν τῶν γερουσιαστῶν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Φαουστίνος Α' ἀπεκρίθη δι' ἐνθουσιώδους « Vive la liberté, vive l' égalité; » (Ζήτω ἡ ἐλευθερία, ζήτω ἡ ἰσότης) καὶ μετὰ ταῦτα συνοδευόμενος ὑπὸ πολυπληθοῦς ἀκολουθίας ἐπορεύθη, διὰ μέσου κανονιστολισμῶν, εἰς τὸν ναῦν, ἐνθα ἐψάλη δοξολογία, με μουσικὴν τοιαύτην οἷον ἠδύνατο νὰ παρασχῇ τὸ αὐτοκρατορικὸν παρεκκλησίον διὰ σαλπύγγων κερμάτων καὶ τυμπάνων, ἀναπληροῦν διὰ τοῦ κρότου τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀρμονίας.

Ἄλλ' ὁ νέος αὐτοκράτωρ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀρκούντι εἰς χάρτινον στέμμα, ὅσον δήποτε ὠραία καὶ ἀν ἦτο κεχρυσωμένος, καὶ οὐδὲ εἰς ἀναγόμενοι γενικῆς ψήφου ἠρέσθη. Καὶ τοι πεττῆς λατρευτῆς τοῦ Βανδουζ, ἡ μεγίστη φιλοδοξία του ἦτο νὰ συγκαταριθμηταί μετὰ τῶν χριστιανῶν μοναρχῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦτου ἔρχισεν νὰ διαπραγματεύηται μετὰ τῆς αὐτῆς τῆς Ῥώμης ὅπως αὐτῆ ἐπέψῃ αὐτῷ κληρικὴν ἀρακτὰ ὑψηλοῦ βαθμοῦ, ἵνα ἱερανομήσῃ εἰς τὴν τελευτῆ τῆς σέψεως, διότι παραδόξως πως καὶ τοι ἡ Αὐτῆ εἶχεν εἰδεί αὐτοκράτορα καὶ βασιλέα, καὶ νῦν ἀπέκτησε πάλιν αὐτοκράτορα, ἐπισκόπου δὲν ἤζήθη ποτὲ ἀπὸ τῆς ἐκδιώξεως τῶν λευκῶν κατόικων αὐτῆς. Μέχρι τῆς ἐπαχῆς καὶ ἦν γράφοντες ὁ κληρὸς τῆς Αὐτίας ἐξαιρουμένων τινῶν κληρικῶν προσώπων συνίστατο ἐκ φυγάδων Γάλλων Ἴταλῶν καὶ Ἰσπανῶν ἱερέων ἢ καὶ ἐκ τυχοδιωκτικῶν οἵτινες ποτὲ ἐγεροτονήθησαν, καὶ οἵτινες ζῶσι βίον σκανδαλώδους κηκοθείας καὶ διατελοῦσιν ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν ἐπιγγελο-

λομένων τὰς μαχίρας τοῦ Βανδουζ. Ἀέριται ὅτι ὁ Χριστόφορος οἰκισιοποιηθεὶς τὴν βασιλικὴν τίτλον ἐζήτησε παρὰ τοῦ Πάπα ἀρχιερέα, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλαβεν ἀπάντησιν ἐπὶ δὲ τῆς προεδρίας τοῦ Βαγέρου ἔρχισαν διαπραγματεύσεις περὶ ἐκκλησιαστικῆς συμβάσεως, ἀλλὰ διεκόπησαν πάλιν διότι ἡ παπικὴ αὐτῆ ἀπέτησε μεῖζονα ἀνεξαρτησίαν διὰ τὴν κληρὸν ἢ ὅσον παραχωρήσῃ ἢ Αὐταία κυβέρνησις καὶ τοῦ Φαουστίνου αἰ προτεπῆσαι ὅπως ἀξιώθη ἀλλήλους ἀρχιερέους ἱερανομήσοντας εἰς τὴν σέψιν τοῦ ἐκπαινώθησαν ἐπίσης διότι ὁ ἀπαραμύνας τοῦ διὰ τῆς κληρῆς του διαγωγῆς δυσπρόστησε τὸν Πάπαν. Ἄλλ' ὅπως δήποτε ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ πρώτου ἱερέως του αὐτοκρατορίας, προὔτιμης νὰ καλύψῃ τὴν ἀποτυχίαν του καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτοχειροτόνητος ἐπίσημος καὶ κατὰ τὸν δέοντα τρόπον τὴν 18 Ἀπριλίου 1852, τὸ δὲ μὴ γνήσιον αὐτῆς οὐδὲν ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς.

Τοσοῦτον δὲ ἐγράψαμεν ἐν πλήρει πεποιθήσει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Σουλτάκος ἐξικολούθει νὰ κυβερνᾷ τὸν λαόν του « ἔλεω Θεοῦ ». Ἄλλὰ νῦν μὲν θάνομεν ὅτι ὁ δημιουργὸς τοῦ δουκὸς τῆς λαμονάδος καὶ τοῦ μαρκισσοῦ τῆς σαλάτας δὲν ἔβλεπε πλέον ἀπονεύει τοὺς τίτλους του εἰς « τὸ ἄλλας τῆς γῆς ». Ὁ Σουλτάκος ἐξεθρονίσθη, ἡ Αὐταία δημοκρατία πάλιν ἀποκατεστάθη, καὶ ὁ στρατηγὸς Φαρόβρης Γεφράρδος ὁ πρόεδρος αὐτῆς μόλις δυνάμενος νὰ ἐνομασθῆ Αἰθίοψ, βασιλεύει ἀντὶ τοῦ μέλανος αὐτοκράτορος ἡμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β΄.

Τὸ ἀκόλουθον διηγῶνται περὶ τῆς αὐστηρᾶς δικαιοσύνης τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας. Ἀξιοματικῶς τις, πρίγκιψ ἐκ τῆς οἰκουγενείας τῶν Γαλιτσίνων, βοήθειά δύο φίλων αὐτοῦ ἀπήγαγε καὶ ἠτίμασε νέαν τινὰ κόρην, θυγατέρα ἀσέμου πολίτου ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτῆς, ἐπειδὴ ἡ ἀρνομία προσωποληπτοῦσα δὲν ἀπένειμεν αὐτῷ δικαιοσύνην, ἀνεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸν θρόνον ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἀκούσας τὴν φρικώδη πράξιν ὀργίσθη μεγάλως, καὶ ἠνάγκασε πάραυτα τὸν πρίγκιπα νὰ νομολογή τὴν νεάνίδα, καὶ προκίσει αὐτὴν διὰ τοῦ ἡμίσεως τῆς καταστάσεως τοῦ νέου τούτου, καὶ κατασχῆς αὐτὴν ὅτι βαθύπλουτον, ἐξέδωκε τότε οὐκ ἄξιον διαζυγίου δι' οὐ ἡ νέα ἔμεινε ἐλευθέρη ὁ δὲ ἀξιοματικῆς καὶ οἱ δύο σύντροφοὶ του ἀπήχθησαν εἰς τὰ ἐνδοτάτα τῆς Ῥωσίας ἵνα ὑπηρετῶσιν ἐν τινι συντάγματι ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος προδοτικῆς.

Ἐκθεσις τῶν προσόντων τῆς Σφίρης.
Μανθάνομεν ὅτι ὁ μέγας Δούξ Κωνσταντῖνος εἰς τὸ διάστημα τῆς βραχείας διαμονῆς αὐτοῦ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Ὀμήρου ἐζήτησεν ἔχθαι τῶν προϊόντων τῆς Σφίρης, ὁ δὲ συντάξας τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἀνέφερε πρῶτον τὰς θρακίας καὶ ἐναρέτους νεάνιδας τῆς Σφίρης, καὶ δευτέρου τὸν Φιλόκαλον Σφυρναῖον, εἰς τὸν ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ὑπεσχέθη νὰ γίνῃ συνδρομητής. Ἄς ἐλπίσωμεν.

ΝΕΑΝΙΣ ΙΤΑΛΙΣ ΔΕΟΜΕΝΗ ΥΠΕΡ ΤΟΥ
ΕΚΣΤΡΑΤΕΥΣΑΝΤΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ ΤΗΣ.

1. Κράτει, Θεέ μου, πρὸ αὐτοῦ
τὴν χεῖρά σου ἀσπίδα
Ἐν μέσῳ ἀστραπῶν πυρὸς,
κατ' ἐχθρικῆς μαχίρας.
ὦ! δὺς καὶ πάλιν νὰ ἐλθῇ
ἔς τὴν φίλιν του πατρίδα,
Καὶ φύλλον δάφνης νὰ δεχθῶ
ὡς ὕμναίου γέρας.
2. ὦ! ἤθελον ἔς τὰ ἔχνη του
νὰ τρέχω ὀπλισθεῖσα
Καὶ πρὸ αὐτοῦ νὰ μάχωμαι
Ὅς θώραξ καὶ ἀσπίς του,
Κ' ἐμὲ νὰ βλάψῃ τοῦ ἐχθροῦ
ἢ θηριώδης λύσσα
Ἐμὲ νὰ πλῆξῃ φονικῆ
ἢ μάστιξ τοῦ Ὑψίστου.
3. Πλὴν πῶς ν' ἀφῆσω ἄπορον
μητέρα νὰ σενάζῃ,
Νὰ τρέπεται μὲ δάκρυα
νοχθημερὸν θρηνοῦσα,
Τὸ τέκνον τῆς τὸ προσφιλεῖς
παραφρονὸν νὰ ρωνάξῃ
Ἐνθ' ἐγὼ μέσα ἔσθ' οὐ πῦρ
θὰ τρέχω πολεμοῦσα
4. Θεέ μου, δός μοι φρόνησιν
καὶ δύναιμι καρδίας
Ἴνα νικήσω ἐμουτὴν
μὲ σέρνον ἡρωίδος
ὦ! σὺ θεέ μου φρόντισον
ὑπὲρ τῆς σωτηρίας

ΝΕΑΝΙΣ ΓΓΑΛΙΣ.

Του προσφιλῆς μου ἐραστού,
 τῆς προσφιλῆς πατρίδος.
 5.
 Ἄν ἔμοιγε μέλιτι νὰ γενῆ
 ὑπὲρ πατρίδος θύμα
 Ἡρὸν ἢ σπαρταζικὴ καρδία
 μοι ἔλθῃ ἀγγελία
 Ἄς μὲ καλύψῃ τὸ ψυχρὸν
 καὶ σκοτεινὸν μου μνημα
 Ὡ! μὴ μ' ἀφήσῃς, Ὑψίστε,
 νὰ ζῶ ἐδῶ ἀθλία.
 6.
 Οὐτω θερμῶς ἐδέετο
 ἢ νῆα ἐρωμένη,
 Καὶ ἄς δεώμεθα κ' ἔμεις
 μὲ συμπαιθῆ καρδίαν,

Νὰ ἴδῃ πάλιν εὐτυχίαν
 ἔκαστον ποῦ προσμένει,
 Καὶ τὴν πατρίδα ἐνδοξον,
 τὴν φίλην Ἰσραήλιν.

Εἴσατος ἀπάντησις.—Τρεῖς μαθηταὶ τῆς πό-
 λεως ἐξελθόντες εἰς περίπτωτον ἀπήνησαν γέ-
 ροντά τινα, τὸν ὁποῖον οἱ ἀνέητοι ἠθέλησαν νὰ ἐμ-
 παίζωσι.
 —Καλὴ ἡμέρα σας πᾶτερ Ἀβραάμ, τῷ εἶπεν
 ὁ εἰς.
 —Καλὴ ἡμέρα σας, πᾶτερ Ἰσαὰκ, τῷ εἶπεν ὁ
 δεύτερος.
 —Καλὴ ἡμέρα σας, πᾶτερ Ἰακώβ, τῷ εἶπεν ὁ
 τρίτος· ὁ δὲ γέρον—Δὲν εἶμαι οὔτε ὁ Ἀβραάμ,
 οὔτε ὁ Ἰσαὰκ, οὔτε ὁ Ἰακώβ, τοῖς εἶπεν,—ἀλλ' εἶ-
 μαι ὁ Σαούλ ὁ υἱὸς τοῦ Κίς, ἐξελθὼν εἰς ζήτησιν
 τῶν ὄνων τοῦ πατρὸς μου, καὶ χίριον ὅτι τοὺς εὗρον.

ετο νὰ συνταράξῃ τὸν κόσμον, ἐπιπτε νακρός εἰς
 πάλιν, ἐν ἣ ἠδύνατο νὰ νικήσῃ εὐτελής τις νοσο-
 κόμος τοῦ φρενοκομείου Βεδλαμ!

Ποτὲ τὸ σχέδιόν του καὶ τὰ καθέκαστα αὐτοῦ,
 ἔπερ ἦτο ἀπλόον εἰς τὸ νὰ ἐνοσηθῇ, ἀλλ' ἐπ' ἀ-
 πειρον περιπεπλεγμένον ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν,
 δὲν εἶχε φανῆ εἰς αὐτὸν τοσοῦτον διαυγές.

Ζωὴν! εὐλίγων ἡμερῶν ζωὴν, ὦ θεέ μου! ἔλεγε
 καὶ ἐαυτὸν, καὶ ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀναπόφευκτος...
 Ἴδού τὸ τέραμα... εἶναι ὑπὸ τὰς χεῖράς μου... τὸ
 ἐγγίζω!

Ὁ Ριο-Σάντος ἀνίκανος ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐξο-
 λοθρευτικὴν ταύτην βάσανον, κατέφρουγεν εἰς
 ἀναμνήσεις, καὶ ταύτας μὲν πικρὰς, ἀλλὰ δια-
 τηρούσας καὶ ἐν τῇ πικρότητι αὐτῶν προσφιλεῖ τι-
 να γεῦσιν. Ἀνέδραμε διὰ τοῦ νοῦς εἰς τὸ βεῦμα
 τοῦ βίου του, καὶ ἐπειράθη νὰ ζητήσῃ πέραν τῶν
 προσφάτων ἐντυπώσεων τοῦ ὀρμητικῆς σταδίου
 τοῦ ἢ τῶν προσκαίρων ἐρώτων του, ἐνθὺμησιν μα-
 κροῦτητας, ἀνάμνησιν μακροσυμένην, ἐρωτα κα-
 θαρόν.

Πολλάκις εἶχε θέσει τὴν αἰὶ προσφιλεῖ τοῦτον
 ἐρωτα ἐπὶ τῶν πληγῶν, αἰτινας προσέβαλλον συχνά-
 κισ τὴν καρδίαν του ἐν μέσω τῶν τυγχῶν τῆς ρίψο
 κινδύνου ζωῆς του, Ἦτον ὡς θεραπευτικώτατον
 βάλασμον, ὡς δραστηκώτατον φάρμακον.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸ ἱματικὸν τοῦτο ἐνήρ-
 γησε πάλιν. Ἡ ἐπικαλεσθεῖσα εἰκὼν ἐράνη, καὶ ὁ
 Ριο-Σάντος ἠσθάνετο ἐν ἐαυτῷ γαλήνην...

Ὁ λαίρδος ἐξακολούθησεν τὴν νίκην του εἶχεν ἀ-
 νατρέψῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τάπητος, καὶ κατεπίεξε
 δι' ὄλου τοῦ βάρους του τὸ στήθος αὐτοῦ.

Ὁ Ριο-Σάντος ἠλεκτρίσθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν
 ὑπὸ τῆς αὐξούσης ταύτης σωματικῆς ὀδύνης
 ἐταράχθη αὐτομάτως καὶ πάλιν ἔμειναν ἀκίνητος·
 ἔκειτο ὑπτίως ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τάπητος
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκούσιως κλειστούς. Τὴν
 στιγμὴν ταύτην καὶ ἦν πασα ἐλπίς σωτηρίας,
 ὅσον δῆποτε μικρὰν καὶ ἂν δύναιτι τις νὰ υποθέ-
 σῃ αὐτὴν ἀπόλαστο· εἶχεν ὡς προείπομεν, ἀπο-
 χαιρετήσῃ θλιβερώς τὰ ὄνειρα τοῦ μεγαλείου του,
 τοὺς γιγαντώδεις πολιτικούς σκοποὺς, καὶ ἐκάλει
 ἐν μέσω τῶν θανατηφόρων σπασμῶν, οἵτινες προ-
 ηγοῦντο τῆς ἐσχάτης ἀκινεσίας, ἀνάμνησιν προσ-
 φιλεῖ, παρηγορίαν, ἵνα ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐκφυγού-
 σαν ἐλπίδα.

Ὁ λαίρδος ἐξακολούθησεν νὰ συνθλίβῃ καὶ συνέλι-
 θε σφοδρότερον—καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ
 Ριο-Σάντου, ἔπερ κατέστη ἰσθμὸς ἐκ τοῦ αἵματος
 καὶ ποικιλόχρουν ἐκ τῶν εὐλυγμῶν τῶν σφοδρῶς
 ἐξογκωθειῶν φλεβῶν του, ἀβριστός τις ἐκφρασις
 ἐπακάθησε.

Ἦτο ὡς ἡ σταγὼν τοῦ δροσεροῦ ὕδατος, ἡ δι-
 δομένη εἰς τὴν μάρτυρα τὸν προσηλωθέντα ἐπὶ τοῦ
 σταυροῦ.

Ἡ ἐπικαλεσθεῖσα ἀνάμνησις εἶχε καταβῆ γλυ-
 κύθυμος καὶ γαλήνιος εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ
 Ριο-Σάντου. Πρὸσωπόν τι θελατικὸν καὶ νέον, πρὸ-

ρον τὴν ζωερὰν μελαγχρινὴν κόμην του ἐπὶ παι-
 δικῶν μετώπου ὡς σέλας ἀγγελικῆς ἀφελείας ἡ-
 κτινοδύλοι ἐν τῇ μνήμῃ του. Τὸ πρόσωπον τοῦτο,
 οὐτὸν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὰ ἀφελῆ θέλ-
 γητρα, ἦτο ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας τὸ πρωτό-
 τυπον τῆς κραιμαμένης εἰκόνας μεταξύ τῶν δύο
 παραθύρων· ἀλλὰ πῶσον ἦτο ὠραιότερον τῆς εἰκόνας!

Ὁ Ριο-Σάντος καὶ τοι ὑποφύρον τὰ βύσανα τοῦ
 μαρτυρίου του ἠσθάνθη ἀληθῆ μεταβολὴν εὐπρα-
 γίας, καὶ βεβαίως ἔπερπε τὸ μέρος ἐκεῖνος τῆς
 μνήμης του, ἐνθα ἔζη ἡ προσφιλεῖς εἰκὼν αὐτῆ,
 νὰ ἦτο κεκοσμημένον ὑπὸ γλυκειῶν ἀναμνήσεων,
 ἵνα δυνήθῃ ἡ προκύψῃ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα τὴν
 τρομερὰν ταύτην στιγμὴν. Διότι ὁ λαίρδος καὶ τοι
 ἀπρηδηκῶς συνέσφιγγε σφοδρότερον διὰ νὰ σφιγγῇ
 ὀλιγώτερον χροῖνον.

Ὁ Ριο-Σάντος ἠσθάνθη ἀναβαίνουσαν εἰς τὸ
 στήθος του τὴν τελευταίαν πνοήν του.—Ἡ ἰδέα
 τῆς ἀγνῆς ἐκεῖνης νεάνιδος, ἧτις παρηγόρει αὐτὸν
 ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του, συνηνῶτο βεβαίως ἐν αὐτῷ μὲ
 τὴν περὶ οὐρανοῦ στοχασμὸν του, διότι ἐπρόφρασε
 τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ μὲ ἐκπνεύουσαν φωνήν. Εἶτα δὲ
 μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἡ πεπνυμένη φωνὴ του
 ἔκαμε νὰ ἀκούσθῃ ἀσθενῶς τὸ ἔτερον τοῦτο ὄνομα.

—Μαρία!
 Ὁ ἄγγελος Μακ-Φαρλάνης ἐσκήρτησεν ἀσθενῶς,
 καὶ τὸν ἀφήκεν ἀμέσως.

—Μαρία! ἐπανέλαβε· —τίς ὀμιλεῖ περὶ τῆς
 Μαρίας;

Ἐκλινας τὸ οὖς αὐτοῦ μέχρι τοῦ στόματος τοῦ
 Ριο-Σάντου.—Ἄλλ' οὗτος δὲν ἐπρόφρασε τὸ ὄνομα
 καὶ δευτέρων φορὰν.—Δὲν ἀνέπνευε πλέον.

Ὁ ἄγγελος ἀνέστη.—Νῆα τις ἰδέα διήρξατο διὰ
 τοῦ ὑπὸ τοῦ πυρατοῦ τεταραχμένου ἐγκεφάλου του.

—Τί κάμνω ἐδῶ; ἐψιθύρῃσεν—ἂ! ἂ! καὶ θὰ
 ὑπάγω εἰς τὴν Κορνιχίλλην νὰ ἴδω τὰς θυγατέρας
 μου... Πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ὠραῖα τώρα!

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ Ριο-Σάν-
 του.—Ἐκαμε πρὸς τὰ ὄπισθεν μέγα πῆδημα, δι'
 οὐ ἔφρασε πλησίον τῆς εἰκόνας.

—Ὁ Φέργος! ἐμορμύρισε μετὰ τρόμου καὶ δρ-
 γῆς.—Ὁ Φέργος Ὀβρεάνης!... Πάντοτε ἡ εἰκὼν
 τοῦ Φέργου νακροῦ καὶ φονευθέντος ὑπ' ἐμοῦ!..
 Ἡ φωνὴ τῶν ὄνειρων μοι τὸ ἔλεγε καὶ αὐτὴν τὴν
 νύκτα ἀκόμη... Ὡ! ἐνθυμοῦμαι... ἡ φωνὴ τῶν
 ὄνειρων, ἡ ὁποία εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου
 Μὰκ-Νάθη, μοι ἔλεγε—Τὸ αἷμά σου, τὸ αἷμα τῶν
 φλεβῶν σου πρέπει νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς θάνατον...
 Ὡ θεέ μου, τρομερὸν πρᾶγμα πρέπει νὰ ἦναι τὸ
 νὰ φονεύσῃ τις ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησες,
 τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ!

Ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπ' ἐκαίνο, τὸ ὁποῖ-
 ον ἐνόμιζεν ὡς ὑπερφυσικὴν ὄπτασιν. Κατὰ τὸ
 κίνημα τοῦτο τὸ βλέμμα του ἀπήνησε τὴν κραι-
 μαμένην εἰκόνα μεταξύ τῶν δύο παραθύρων.

—Μαρία! ἐψιθύρισε χαμηλῆ τῇ φωνῇ—ἤξευρον
 καλῶς ὅτι εἶχον ἀκούσει προσφερόμενον τὸ ὄνομα
 τῆς Μαρίας... Ἴδού την... ἡ καλὴ μου ἀδελφή

Μαρία... Δὲν μὲ βλέπει, εἰδελή, ἤθελεν εἶθαι ἀμέσως νὰ ἐνγκλιση τὸν γέροντα ἀδελφόν της... καὶ, ἐγὼ εἶμαι γέρον... καὶ ἐκείνη πόσον εἶναι νέα! καὶ ὅμως ἔπαθε καὶ ἐκείνη πολλά.

Οἱ γυμνοὶ πόδες τοῦ ἠσθάνθησαν τὸ φῶγος τοῦ εἰδίου, καὶ παρετήρησε τὴν γυμνότητά του. Ἐπὶ τοῦ μεμρῶμενου προσώπου, τὸ ὅποιον ἡ ἀνωρθωμένη ὑπὲρ τοῦ εἰδίου ἀγριώτατον, ἐξωγραφήθη ἀφῆκε ἡ ἀμυγχανία παιδίου καταληφθέντος ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς ἐγκλίμα ὑπὸ αὐστηροῦ διδασκάλου. Ἔτασε τὰς κατὰ τὸν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ ἐμειδίασε θεωπευτικῶς.

—Μαρία! καλὴ μου ἀδελφὴ Μαρία! εἶπον ὀπισθοδρομῶν πρὸς τὴν κλίνην, — μὴ μὲ μαλλώσῃς... ἢ πλῆγιάσω πάλιν... ἔχω μεγάλην δίψαν... ἤθελα νὰ πῶ νερόν... Διὰ τὴν δὲν ἠτοίμασαν τὸ μαῦρον ἄλογόν μου, Μαρία; ἠθέλα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Λονδίον διὰ νὰ ἐπιτακθῶ τὰς θυγατέρας μου... καὶ πρὸς τούτους... Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τοῦτο ἡ Μαρία, ἐπανέλαθε μὲ φωνὴν ταπεινωμένην, — καὶ πρὸς τούτους διὰ νὰ φρονέσω τὸν φέργον Ὁδρεάνην, τὸν φονέα τοῦ ἀδελφοῦ μου Μάκ-Νάβη...

Οὕτως ἐμειδίον ἐξηκολούθη νὰ ὀπισθοδρομῇ πρὸς τὴν κλίνην. Ὁ πῦρ αὐτοῦ προσέκρουσαν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Ριο-Σάντου, ὅστις ἔκαιτο ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἀφῆκε φωνὴν φρίκης, καὶ ἐστάθη τρέμων καλῶς καταληφθεὶς ὑπὸ γενικῆς φρικιᾶσεως. Ἐπειτα δ' ἔφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὅπου ἦτο καταθεθερμαζόμενον ὑπὸ ἰδρώτους.

— Πάντως τὸ φρικιῶδες τοῦτο φάντασμα εἶπε, — πάντως... ὁ θεὸς τὸ θέλει.

Ἐπεσε πάλιν ὡς ὄγκος ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κλίνης, τὴν κεφαλὴν ἔχον ἐστραμμένην πρὸς τὸν τοίχον. Σιωπὴ βαθεῖα ἐπεκράτει ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ὁ ἄγγελος ἐκινεῖτο ἀπαυδῆσας ἐκ τῆς πάλης, τὴν ὅποιαν ἡ νοσοῦσα ψυχὴ του δὲν συνήθαινετο, ἀλλ' ἦτις παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ κόπον, οὕτως τὰ ἀποτελέσματα ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σώματός του.

— Ὁ δὲ Ριο-Σάντος, πτώμα ἐξηλωμένον ἐπὶ τοῦ εἰδίου δὲν εἰδείκνυε πλέον οὐδὲν σημεῖον ζωῆς. Οἱ ἐσθλαμοὶ τοῦ ἦσαν ἡμιάνοικτοι, καὶ εἰδείκνυον ὑπὸ τὰς κεκλιμένας βλεφαρίδας του ὡς ἀμυγρὰν καὶ ὑαλλώδη μίλτον καὶ τὸ ἠνεωγμένον στόμα του, εἰδείκνυε τοὺς σπασμωδικῶς συνεσφιγμένους ὀδόντας του. Ἐκίον τὸν μελὸν τοῦ καταπετωκῆ καὶ ἀκίνητον διεστῆρι τὴν θέσιν, ἣν εἶχε λάβει κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς πάλης, καὶ ἡ ὠρὴν μέλαινα κόμη του ἀνεμίνυτο διεσπαρμένη μὲ τὴν μεταξὺ ἰδίων ἐπιφανέων τοῦ τάπητος.

Ὁ αἰματωεὶδὴς ἦμος τῆς ἐμυγλώδους πρῶτης τοῦ Ταμέσεως ἐξέπιπεν ἐπὶ τῆς πενήθμου ταύτης σκηνῆς παραδοῦσόν φῶς, καὶ εἶδιδε χεῖρα ἐρυθρὰν καὶ φρικώδως εἰς τὰ γυμνὰ καὶ τριγῶδη μέλη τοῦ λαίρδου ἐξηλωμένου ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μόνη ἡ εἰκὼν ἐφαίνετο ζῶσα, καὶ ἐξέριπτε τὸ ἠλυκῦθμον μειδιῶν τῆς ἐπὶ τοῦ μηχανώδους καὶ τοῦ θύματός αὐτοῦ.

Οὕτως παρήλθον λεπτά τινα μετὰ δὲ ταῦτα ἦν τις ἠκροῦτο ἐν τῷ δωματίῳ, ἤθελεν ἀκούσει ἀόριτον, ἀμυγρῶλον καὶ διαρκῆ τινα θύρουδον, ὅστις ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ δεξιῶθεν τῆς εἰκόνης σκινιδώματος. Ἐνόμιζε τις ὅτι κλειδίον τι ἐνεβλήθη ὑπὸ ἀνεπιτηδεύου χεῖρὸς ἀγνώστου κλειθροῦ.

Ἀλλὰ τὸ διάφραγμα τοῦτο δὲν εἰδείκνυεν οὐδὲν ἔγχος ὑῤῃς.

Ἐν τούτοις ἡ θύρα εἰς ἐξηκολούθη ἀναλλείωτος.

Ἦτο τῶν κλειθρῶν κινούμενων ὑπὸ κλειδῆς ἀδελφῆς στρεφόμενης.

Τέλος τὸ ἐμβόλον ἐστῆρε σφοδρῶς ὑπὸ τυχαίας ὀνήσεως.

Τὸ διάφραγμα ἔμεινε ἀκίνητον, μόνον δὲ μετὰ ἐν περιπέτῳ λεπτὸν ἠδονατὸν τις νὰ ἴδῃ φάνωμά τι βραδέως κινούμενον. Ὁπισθεν δὲ τοῦ ἡμιάνοικτου τοῦτου φανώματος ἐφαίνετο ὡχρὸν πρόσωπον τοῦ ἰατροῦ Μούρα, ὅστις ἦτο ὡχρότερος παρὰ τὸ σίνθησε, περιθιμμένος διὰ τὴν τυχερὰν ἀδικησίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε πράξει.

Ἡ ἀδικησίαν ὅμως αὐτῆ δὲν ἔλαβεν ὀριτικώτατον ἀποτέλεσμα διότι καὶ ἦν στιγμὴν προσέβηκε τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν τοῦ φανώματος, ἦχος βρυχάτων ἠκούσθη εἰς τὰ ἑατὸς πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ θαλάμου. Ὁ ἰατρὸς ἐκλείσεν ἡσύχως τὸ σκινιδώμα, δεικνύων δι' ἐκφρασμικοῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς τὸν θυμὸν του διὰ τὴν ἀπατηθεῖσαν περιέργειάν του.

Ταυτοχρόνως σχεδὸν ὁ ἰππότης ἄγγελος Βέμβος ἐξέριπτε εἰς τὸν θαλάμον ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὠρῆου κινῆς Ἀδελφῆ. — Ὁ Ἀδελφῆς ἐπήδησε μέχρι τοῦ φανώματος, ὅπου εἶχε κλεισθῆ πάλιν, καὶ ἐγκύβισε δυνατὰ ἔπειτα δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὴν σῶμα τοῦ Κυρίου του, ἐστῆρε πρὸς αὐτὸ ἐκπέμπων θρηνώδεις ὀλωλυγμοὺς.

Κεφ. Γ'. Παρὰ τῷ πτώματι.

Ὁ ἰππότης ἄγγελος Βέμβος ἔλαθε τὴν κεφαλὴν τοῦ μαρκισίου, καὶ τὴν ἐστῆρεν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν του. Ἐβλήθη τὴν καρδίαν του, ἦτις δὲν ἐκάλυψε πλέον ἔψυχο τὴν ἀκίνητον σφινγῶν του, καὶ ἀπέριπτε πάλιν τὰς μαρτυρίας ταύτας τοῦ θανάτου. Δὲν ἤθελε νὰ πιεῖται εἰς αὐτὰς.

— Σινίθρε, ἔλεγε, σινίθρε... θελήσατε νὰ πλῆγιάσω τὸ μέρος τοῦτο τῆς οἰκίας, καὶ ὅμως ἐπαγορεύουν καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα ὀπισθεν τῆς θύρας ταύτης... σὰς παρήκουσον... καὶ διότι ἀφῆκε τὴν θέσιν μου ὀλίγα λεπτά... λυπηθῆτέ με, καὶ ἀποκριθῆτέ μοι.

Ὁ Ἀδελφῆς ὡσφραίνετο, ἐστῆρετο, καὶ ἐξέναζε.

— Σιωπὴ! ἐφώνησεν ὁ Βέμβος θυμωδῶς: — κλαίεις πολὺ γρήγορα, δὲν ἀπέλιπε... Κάτω, Ἀδελφῆ! δὲν βλέπεις ὅτι κοιμάται;... Δὲν ἴωσῆ, ἐν ὄνοματι τοῦ Θεοῦ, ἀποκριθῆτέ μοι, δὲν ἴωσῆ! Ὁ Βέμβος ἐπιερίθη νὰ ἀνοήσῃ τὸ σῶμα τοῦ

μαρκισίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάθη, διότι ἡ τρυφή του ἀφῆκε ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν δυνάμειν. — Τότε ἔπεσον ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ προσήγγισε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ριο-Σάντου εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ.

Ὁ Ἀδελφῆς κεντρίθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του μὲ ὕψην ἐρυθρῶν, καὶ ἔθεσε τὸ βύχος του ἐντὸς τῶν μακρῶν κροκιδῶν τοῦ τάπητος.

Ὁ Βέμβος ἦτο καταθεθερμαζόμενος καὶ θέλων καὶ μὴ καταπέσειν ὅτι ἔκαιτο πλεσιὸν πτώματος. Ὁ Βέμβος εἶχε καρδίαν νέαν καὶ ἐνθερμὴν ἢ ἀσθενῆς θέλησῆς του ἦτο ὅπως ὑποτακχέμενος εἰς τὴν ἀνωτέρην θέλησιν τοῦ μαρκισίου, τὸν ἠγάπα καὶ εἶχε πλήρη πεποίθησιν εἰς αὐτόν. Ἡ ἀρσίσωσίς του, ἦτο ἐνθερμὸς καὶ ἄνευ σκέψεως. Ἐθαύμαζεν, εἰςδοτο ἀμέτρως τὸν Ριο-Σάντον, οὕτως οἱ μεγάλοι καὶ τυχεροὶ σκοποὶ δὲν ἦσαν πάντῃ ἀγνώστοι εἰς αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας καὶ ἦν ὁ μαρκισίος ἔδωκεν ἀκούσασιν εἰς τὸν πρίγκιπα Δημήτριον Τολστόην τὸν Πρέσβυν τῆς Ρωσσίας, ἦτο περιορισμένος. Ὁ τοσοῦτον αἰφνιδίος καὶ πανταλῆς οὗτος περιορισμὸς δὲν εἶναι μυστήριον διὰ τὸν ἀναγνώστην. Ὁ Ριο-Σάντος ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ βραχέως ὕπνου, ὅστις εἶχε καταλάβει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητῆρος ἐκείνου, τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀφῆσει ὁ πρίγκιψ, εὐρίσκε τὸν ἄγγελον Μικ-Φαυράνην ἡμιθνήκῃ καὶ ἐξηλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν του.

Αὕτη μόνη ἡ περιστάσις ἴσως ἔχει χροίαν βραχεῖας ἐξηγήσεως.

Μετὰ τὴν σφοδρὰν ἐπίθεσιν τοῦ Βωδ-Λαντέρνα, ὅστις εἶχε βίβει αὐτόν ἐν μέσῳ τοῦ βεῦματος τοῦ Ταμέσεως, ὁ ἄγγελος Μικ-Φαυράνης ζαλισθεὶς ἐκ τῶν πολλῶν ἐκίονων παταγμῶν, οἵτινες ἤθελον καταθροῦσαι πᾶσαν ἄλλην κεφαλὴν ἐκτὸς τὴν τοῦ καλοῦ Σαλώτου, ἐβυθίσθη ὡς ὄγκος ἀκίνητος, ἀνικητος νὰ κἀμῃ κίνημα διὰ νὰ σωθῆ. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ αὕτη τῆς ἀτονίας ὑπῆρξε σύντομος. Ἡ φυσικὴ ὁρμὴ τοῦ κλυμῶντος ὑπερίσχυσε πρὶν μάστιχα ὁ ἄγγελος δυνήθη νὰ συνασθαιθῆ τὴν κατάστασιν του, καὶ μηχανικαί τινας κινήσεις προσεγγόμεναι μόνον καὶ μόνον ἐκ τῆς μακρῆς ἀσκήσεως εἰς τοιοῦτους κινδύνους, ἐπανήγγαγον αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

Ἀνέπνευσε διὰ μακρῶν, καὶ ἐστῆρετῆ ἄνωθεν τοῦ ὕδατος, ὡς ἠδύνατο νὰ κἀμῃ φῶσά τις, χωρὶς νὰ γινώσκῃ ὅτι ἐκλήμυθα. Μόνον δὲ μετὰ ἐν λεπτὸν οἱ ἐσθλαμοὶ τοῦ ἀνέλαθον τὴν δυνάμειν τῆς ὀρέσεως. Ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰσέτι ἄνωθεν τῆς γερύρας τῶν Μαυροκαλογῆρων, καὶ τὸ βεῦμα τοῦ Ταμέσεως εἰδείκνυε μακρῶθεν τὴν πεφωτισμένην σινδῶν του.

Ὁ ἄγγελος Μικ-Φαυράνης παρετήρησε πρὸς αὐτόν. — Δὲν ἤξευρε τί ἐξῆται, ἀλλ' ἐξῆται τι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ λέμβος τοῦ Βώθῃ διεσχίζεν ἐν σιωπῇ τὰ ὕδατα ὑπὸ τῆς ἀψίδος τῆς γερύρας, ἐστῆρετο πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ προσωρίζετο ὀλίγον κἀνωθεν τῆς ἰσῆς τῆς γερύρας, ἐπὶ τῆς

ἰδιαιτέρας ἀποθέρας μεγάλης τινὸς οἰκίας τῆς Ἀνωτέρας Ὁδοῦ τοῦ Ταμέσεως.

Ἐπὶ τὸν θάλον μεταξὺ τῶν φορητῶν ἀμαζῶν τοῦ καταστήματος τῶν Κουβεντῆ καὶ Γιδῶν εὐρίσκετο ἀμαζῶν τι, εἰς τὸ ὅποιον ἦταν ἐξευγμέναι δύο βωμάλαι ἵπποι. — Τὸ ἀμαζῶν τοῦτο περιέμενε τὸν Βώθην, καὶ εἶχε χρατισθεῖται ἤδη εἰς αὐτόν τῆ ἐσπέρας εἰς τὸ νὰ μετακρίσῃ τὰς δύο θυγατέρας τοῦ λαίρδου ἀπὸ τῆς ἐν Κορνυγίλλῃ οἰκίας τῶν μέγιστον τοῦ ξενοδοχείου τοῦ βασιλέως Γεαργίου.

— Ἐ! ἐφώνησεν ὁ Βώθης ὁ Κ. Πριτσάρδος αὐτοῦ εἶναι;

— Ὁχι, ἀπεκρίθησαν οἱ φορητοὶ.

— Νὰ τὸν κολάσῃ ὁ Θεὸς! ἐμφορμίσειν ὁ Βώθης. — ποῦ; λοιπὸν θὰ πάρῃ τῆς μπάλλαις μου μὲ τὸ μαχητάκι;

Ὁ Πριτσάρδος ἦτο εἰς τῶν κυριωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος Κουβεντῆ.

— Χίρι! ἐφώνησεν ἀμαζῶν τῆς καταστῆραν κτύπημα διὰ τῆς μάστιγος κατὰ τῶν ἵππων του.

Βραχεῖα τι; ἀμαζῶν ἤρχισεν νὰ κινῆται ἐπὶ τοῦ βήθρου, ὅπου ἐχρατισθεῖται νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀνάβασιν τοῦ θάλου.

Ἐνθὺ δὲ οἱ ἐκφορητοὶ τῶν πλοίων ἐβλασφήμουν μετὰ τῶν ἀμαζῶν, καὶ τὰ πέταλα τῶν ἵππων ἐμισθάνοντο ἐπὶ τοῦ γλοιοῦδου; εἰδίου, ἐξέπεμπον εἰς τὸ σκότος τοῦ θάλου πῆδακας σπινθήρων. ὁ ἠνίοχος τοῦ ἀμαζῶν κατέβη ἡσύχως ἐκ τῆς ἑδρας του, ἤνοιξε τὴν θυρίδα, καὶ ἐδοθήθη τὸν Βωδ-Λαντέρνα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐκφορησιν τῶν δύο βωμάλων τῶν μὲ τὸ μαχητάκι.

Ἀπὸ αἱ δύο ἀδελφῆ ἐνεβλήθησαν εἰς τὴν ἀμαζῶν ὁ Βώθης ὤθησε διὰ τοῦ ποδῆς του τὴν λέμβον πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐπήδησεν ὑπὲρ τὴν ἀναβάθραν, καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῶν μαζιλικίων μορμουρίζων.

— Μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἐκέρδησα μὲ κόπον τὰ καυμένα τὰ χροματῆκα μου ἀπόψε!

— Ἐ! παιδί! ἐφώνησεν ἔπειτα διὰ τῆς θυρίδος καὶ ἦν στιγμὴν τὸ ὄγκον ὑπερέβαινε τὸ κατώφλιον τοῦ θάλου, νὰ πῆτε εἰς τὸν Κ. Πριτσάρδον πῶς εἶμαι ταπεινόςτατος δούλός του.

Οἱ δύο ἵπποι τοῦ ὄγκου ἀνεχώρησαν κληπέζοντες.

Τοῦ λοιποῦ ὁ Βώθης ἦτο προσωληγμένος ἀπὸ πικρῆς δυστυχίας, — καὶ μόνος ὁ θεὸς ἠδύνατο νὰ εἴθῃ εἰς βοήθειαν τῶν δύο δυστυχῶν κορασιῶν.

Ἐν τούτοις ὁ λαίρδης ἀνελάμβανε κατ' ὀλίγον τὰς ἀσθήσεις του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν διεφωτίσθη τὸ ταταρραζόμενον πνεῦμά του. Ἀνεμνήσθη τὸ παρελθὸν, καὶ οἰμωγῆ σπικρακτικῆς ἀδριμονίας ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους του.

— Ἄννα! Κλάρα! ἐπρόσερε ἀνοψόμενος; ἄνωθεν τοῦ ὕδατος δι' ἐπιτηδεῖς καὶ ἰσχυρὰς κινήσεως.

Ἐπρόσερε τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τινος στιγμῆς τοῦ βεῦματος τοῦ Ταμέσεως, λαμπρῶς φωτιζόμενου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἦτις ἐξῆλθε νικῶσα ἐκ τῆς κατὰ τὸν νερόν πάλιν αὐτῆς. Δὲν εἶδεν οὐδὲν.

Κατά τήν οὐδεμίαν λέμβον διέσχισε τήν στιγμήν ταύτην τὸν ποταμὸν.

Ὁ Ἄγγλος ἀφῆκεν ἑαυτὸν νὰ καταπέσῃ πάλιν καταβεβλημένος. Καί πάλιν πυκνὴ ομίχλη ἐκάλυψε τήν διάνοιάν του. Ἰθυσμένος δὲ ὑπὸ τῶν αὐθορμητῶν δυνάμεων του ἐκολούθησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὄχθην ἐκείνην βήματα ἄνωθεν τοῦ θάλου, ὅπου ὁ Βόβ-Λαντέρνας εἶχεν ἀποβῆ.

Ὁ Λαίρδος εἶχεν ἔλθει εἰς Λονδίνον διὰ νὰ ἴδῃ τὴν μαρκεσίον δὲ Ριο-Σάντον, πρὸς ὃν συνδέετο διὰ φρονῶν καὶ μουσικῶν σχέσεων. Ποῖται νὰ εἰπώμεν ἀμέσως ὅτι αἱ δικαιοδικαὶ δυνάμεις αὐτοῦ εὐρίσκοντο συχνάκις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκτὸς τῆς φυσικῆς καταστάσεώς των. Δὲν ἦτο παράφρων, ἀλλὰ σταθερά τις ἰδέα ἐκυριεύει τὸ πνευμά του, καὶ καταστράνει τὴν θέλησίν του.

Ἦθελε νὰ ἴδῃ τὸν Ριο-Σάντον, διότι τὸν ἠγάπα, καὶ διότι ἀνίκητος δύνάμεις τὸν ὤθει πρὸ αὐτοῦ, — διὰ νὰ τὸν φρονεῖται.

Τρίτην ἡδὴ φρονὴν ἐγκατέλειπον οὗτω τὴν Σκωτίαν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν θυγατέρων του, καὶ ἤρχετο εἰς Λονδίνον ἀπὸ τῆς ἀρίστου τοῦ μαρκεσίου. Ἐγγίωσκε τὴν ἑδρὴν τοῦ Βελγρᾶθ-Σκουέαρ, καὶ τὰς εἰσοδούς τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου.

Ἰθυσάσας εἰς τὴν ἕκραν, τρέμων, ἀίματόφυρτος, καὶ ἡμιθνήσκων, διευθύνθη κλονούμενος καὶ βιαζόμενος πολλάκις νὰ σπρῆξῃται ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν οἰκιῶν πρὸς τὸ Βελγρᾶθ-Σκουέαρ. Ἦσαν περίπου ἑνδεκά ὥραι ὅτε ὁ λαίρδος ἀπειρηκῶς ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πλατείας Γροβενώρης. Δὲν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βελγρᾶθ-Σκουέαρ. Δικυβύνηθη ἀσκόπως διὰ τῆς διόδου Βελγρᾶθης, διότι εἶχεν εἶν ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι νὰ εἰσέρχεται ἐκεῖθεν εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον.

Γρόντι δὲ ἐν μέσῳ τῆς Πλατείας Βελγρᾶθης ἐστράφη πρὸς τὴν γωνίαν μικρᾶς διαβάσεως, καὶ ἀπρῆχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου παρά τινα θύραν κλειστήν.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα αὕτη ἠνεώθη, καὶ ἐξῆλθε μεγαλόσωμος τις ἀνὴρ περιβεβλημένος διὰ τοῦ μανδύου του. Ὁ ἀνὴρ αὗτος, ὅστις ἐξῆλθε μωμυρίζων λόγους ὀργίλους καὶ ἐλθρομένους νὰ κλείσῃ πάλιν τὴν θύραν οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ἡ αὐτοῦ. Ἰψηλότης ὁ πρίγκιψ Δημήτριος δὲ Τολσόης, πρέσβυς τῆς αὐτοῦ Μεγακλειότητος τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσίων.

Ὁ Ἄγγλος Μικ-Φαρλάνης ὤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Τὰ καταβεβραγμένα ἐνδύματά του τὸν κατέψυγον ὁ κῆπος τὸν κατέβλαεν ἡ πληγωμένη καὶ αἰμοσταγῆς κεφαλή του προὔξει εἰς αὐτὸν φρικῶδες πόνους. Δὲν τῷ ἔμενε πλέον εἰμὴ ἡ ἀναπνοή.

Ὅλχ' ἦτον ὅμως διευθύνθη ἀσφαλῶς διὰ λαβυρίνθου γνωστῶν διαβάσεων, καὶ ἔβησε μέχρι τοῦ ἰσοπέδου πατώματος τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου, εἰς τὴν θύραν τῆς μουσικῆς ἐκείνης αἰθούσης, ἔνθα ἔγεινον ἡ συνέντευξις τοῦ πρίγκιπος μετὰ τοῦ μαρκεσίου.

Εἰσῆλθε καὶ παρεσύρθη ἔρπων ἐπὶ τοῦ τάπητος μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Ριο-Σάντου ἀποκοιμηθέντος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ. — Ἐνταῦθα αἱ δυνάμεις αὐτοῦ τὴν ἐγκατατέλειπον, καὶ κατέπεσε ψιθυρίζων τὰ ὀνόματα τῆς Ἄννης καὶ τῆς Κλάρας.

Τὰ λοιπὰ μᾶς εἶναι γνωστά.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡς εἶπομεν, ὁ Ριο-Σάντος ἦτο κλεισμένος ἐν τινὶ θαλάμῳ τῆς οἰκίας του, κειμένῳ ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέρου τινὸς δωματίου, ὅπου συνείθεε νὰ ἀποσύρται κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του.

Ἡ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο εἰσοδος ἦτο αὐστηρῶς ἀπαγορευμένη. — Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος εὐρίσκον τὸν Ριο-Σάντον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, τὰ δὲ παρατιθέμενα φαγητὰ ἀφαιροῦντο τὴν ἐπιούσαν σχεδὸν ἄδικτα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δ' ἐκείνης ὁ ἱππότης Ἄγγελος Βέμβος περιστρέφεται περὶ τοῦ δωματίου, ἔνθα ἦτο κατακεκλιμένος ὁ λαίρδος. Εἶδε δις ἢ τρίς τὸν Ριο-Σάντον χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ τῷ ἐμιλήσῃ καὶ ὁ μέγιστος κῆπος, ἡ ἔκφρασις τῆς πικρᾶς ἀθυμίας, ἅτινα ἀντικεισθῶν τὴν ἀγέρωγον γαλήνην τὴν συνήθως καθυμένει ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ μαρκεσίου ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Βέμβον ἀνησυγίαν, ἣτις προὔχεται ἀξάνομένη καθ' ἑκάστην.

Εἰς μόνος ἀνὴρ, ὁ ἰατρὸς Μούρς, ἠδύνατο ἐνίοτε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ριο-Σάντου. Ὁ νέος λοιπὸν Ἰταλὸς δὲν ἔσπευε πρὸς αὐτὴν τὴν κατασκώπευσιν τῆς διαγεγενησῆς ἀρροσιώσεώς του. — Ἐπειρήθη νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ διὰ τῆς θύρας τῆς συγκοινωνούσης μετὰ τὴν ἐσωτερικὴν πρόδομον τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου, τῆς θύρας ἐκείνης δι' ἣς εἶδομεν αὐτὸν πρὸ ἐλίγου εἰσελθόντα. Ἐπὶ πολλὸ ὅμως δὲν ἤκουσεν οὐδὲ εἶδε τι.

Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν τινὰ ἀλλόκοτος κρότος ἔφρασε μέχρι αὐτοῦ. Βραγχώδης καὶ μονότονός τις φωνὴ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τοὺς δημόδας στίχους ἡσυχίας σιωπικῆς. Ἐπειτα δὲ βαθεῖα σιωπὴ διεδέχθη τὸ ἄσμα. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Βέμβος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε διπλὴν οἰμωγὴν, καὶ φαναγμοὺς συγκεχυμένους. — Ἡ ἀνησυγία αὐτοῦ δὲν εἶχε πλέον ὄριον ἔβληθεν ὀλίγον τὰ ἐμβόλια τοῦ κλειθροῦ, καὶ ἡ θύρα ἠνεώθη.

Ὁ Βέμβος ἐνόμισεν ὅτι ὠκυπέσει εἶδε τὸν Ἰωσή του παλιάντα μὲ εἶδος τι φαντάσματος, πτώματος ζῶντος, οὐτινος αἱ λάσιοι, μελανοειδεῖς καὶ ἰσχναὶ χεῖρες, ἠγωνίζοντο μετὰ παραφροσύνης διὰ νὰ τὸν πνέξωσι.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ νέου Ἰταλοῦ ὑπῆρξε τὸ νὰ ὀρμηθῇ εἰς βοήθειαν τοῦ μαρκεσίου ἄλλ' οὕτως ἀνέταπτε κατὰ τοῦ φαντασματικῆς ἀντιπάληου του τοσοῦτον ἀνωτέρου δυνάμειν, ὥστε ἡ ἔκβασις τῆς παραδόξου ταύτης πάλιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀμείβολος. Ὁ Βέμβος λοιπὸν ἐροβήθη νὰ ἀναμυθῆ βιαίως εἰς μουσικὸν παραδοξοτάτου φύσεως. Ἀπερᾶσαι λοιπὸν νὰ περιμείνῃ, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Οὕτως ὁ Βέμβος ὑπῆρξε μάρτυς πασῶν τῶν συμπλοκῶν αἰτίας ἐκολούθησαν μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ Ριο-Σάντου. Κατὰ δὲ τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐβλεπε τὴν μαρκεσίον, οὐτινος αἱ γνώσεις ἦσαν ἐγκακοποιητικαί, νὰ περιποιητῆ τὴν πωροτόδη μὲ τὴν ἐπιτηδεύεσθαι ἐμπεῖρου ἱατροῦ καὶ μὲ τὴν φιλόστοργον μέριμναν ἀδελφοῦ.

Ὁ νόσος του ἐσυγχίζετο. — Τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος; Χωρὶς βέβαια νὰ ἦναι ἀξιόμαμπτος διὰ τὴν περιέργειάν του ταύτην, ἠδύνατο νὰ προτείνῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἐν τούτοις ὁ Ριο-Σάντος ἐξῆσθενε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καθίστατο ὠχρότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ κληῖρου, καὶ ὁ Βέμβος ἐν τῇ προσεκτικῇ μερίμνῃ αὐτοῦ, ἐβλεπε πλῆσιάζουσαν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν αἱ μονήρει αὐτῆς συμπλοκαὶ ἀκαταπαύτως ἐπαναλαμβάνουμένη, ἤθελον παρουσιάσαι πραγματικὸν κίνδυνον. Ὅθεν, ἐπερίμεναν ἐτοιμοὶ νὰ βίωθῃ, ἤνα ἡ ἐπέμβασις του γενομένη ἀναπύρεται; Ἦθελε συγχωρήσῃ τὴν παρακλήν του εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ μαρκεσίου.

Περιέμενε διάγων τὰς ἡμέρας του καὶ συχνάτα τὰς νύκτας του εἰς τὰ περὶ τῆς κλεισμένης θύρας. — Ἀλλὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα δύνανται νὰ μᾶς κάμωσιν ἐν παντὶ πράγματι νὰ χάσωμεν τὴν ἀρροδιαν στιγμήν. Ὁ κάλλιστος φρουρὸς δύναται νὰ ἀποκοιμηθῇ ἐν τῇ θέσει του, καὶ εἶδον καλλίστους στρατιώτας ἐγκαταλείποντας τὴν φρουρήσιν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ.

Ὅλιγα λοιπὸν λεπτὰ ἀρροῦσι.

Ἐνεκα ὀλίγων λεπτῶν ἀμέλειαν ὁ Βέμβος ἴσταντο ἤδη ἐνώπιον τοῦ πτώματος ἀνθρώπου, δι' ἣν ἦθελε δώσει τὸ αἶμά του. . .

Κεφ. Δ'. Ἡ Γωνία τοῦ Ἀόρδου.

Ἰπῆρχεν εἰς τὴν ἕκραν τοῦ διαδρόμου ἐκεῖνου, ἔνθα ὁ Ἄγγελος Βέμβος διῆγε σχεδὸν ὀλοκλήρως ἀπὸ τινων ἡμερῶν, χαμηλὸν τι παράθυρον, τὸ ὅποιον ἔκειτο ὑπεράνω μικροτάτης αὐλῆς περιπεπραγμένης ὑπὸ τοίχου. Ἐκεῖθεν τῆς αὐλῆς ἦτο ἡ διάβασις συγκοινωνούσα πρὸς τὴν Πλατείαν τῆς Βελγρᾶθης.

Ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Βελγρᾶθης κατάντικρον τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου ἀνυψοῦτο οἰκία ἐκ πλίνθων ἐρυθρῶν ἀκαυρωθέντων ὑπὸ τῆς ομίχλης τοῦ Λονδίνου, καὶ πεποτισμένων ὑπὸ τοῦ μελανοῦ ἀτμοῦ τῶν γεινθράκων. Ἡ οἰκία αὕτη θλιβερὰ καὶ συνήθως ἐγκαταλειψιμὴν ἔθεωρετο ἐν τῇ συνοικίᾳ ὡς κακῆς φήμης. Ὁ ἔμπορος τῶν σιγῶν τῆς Πλατείας Γροσθενώρης διῆγεται εὐχαρίστως εἰς τὸν βουλομένον τὸν νὰ ἀκούσῃ ὅτι ἐχορσπίμευσεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὡς *χαρμελίκι* (free and easy) εἰς τινὰ εὐγενῆ λόρδον. Ἠκούσθη πολλάκις ἐν αὐτῇ ὁ νυκτερινὸς θύρβος τῶν ὀργίων, καὶ ἐνίοτε ἐκ τῶν φωνῶν παραθύρων αὐτῆς κλυθμοὶ γυναικῶν ἐφρα-

σαν μέχρι τῶν ὠτων τοῦ βραδυποροῦντος διαβάτου ἐν τῇ δεινροσοικίᾳ τῆς Βελγρᾶθης.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν δὲν ἔβλεπέ τις πλέον ἀνοιγόμενα τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ *χαρμελικοῦ*, τὸ ὅποιον αἱ κακὴ γλώσσα τῆς συνοικίας τοῦ *Ἡραλίου* κοινῶς ἠκούοντο *Γωνίαν τοῦ Λόρδου* (Lord's corner). Ἡ οἰκία ἔμενε ἀκατοίκητος, καὶ σπανιώτατα τὰ ὑκλώματα αὐτῆς ἐφωτίζοντο τὰς ἐσπέρας.

Βεβαίως ὁ λόρδος ἐγήρασκε, καὶ αἱ διασκεδάσεις του καθίσταντο ἐπὶ μάλλον σπανιώτεροι.

Δὲν ἐγίνωσκον ὅμως ἐν τῷ *Ἡραλίῳ* τὸ ὄνομα τῆς *Αὔθεντίας Του*, τῆς ὁποίας αἱ εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν ἐπισκέψεις ἐγίνοντο πάντοτε μουσικώτατα.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ *γωνία τοῦ Λόρδου* ἔκειτο εἰς θέσιν ἀξίολογον διὰ τὴν χάσιν ἣν ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν ἡ κοινὴ φήμη. Οὐδεὶς οἶκος ἐβλεπεν ἄνωθεν τῶν παραθύρων αὐτῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο πλεονεξία μέρος τι τῆς ὀπισθίου πλευρᾶς τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου. Ἐκεῖθεν μόνον ἠδύνατο νὰ θεωρῆ αὐτὴν ἐφθαλμῶς ἀδιάκρητος. — Ἦρεται νὰ πιστεῦσώμεν ὅτι ἡ *Αὔθεντία Του* εἶχεν ἐνοήσῃ τὸ δυσᾶρσον τοῦτο; διότι πρὸ δώδεκα ἢ δεκαπέντε ἐτῶν εἶχεν φυτεύσει δένδρα ἐν τῇ φωνῇ αὐτῇ, ἣτις διεχώριζε τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον ἀπὸ τῆς διόδου.

Ἐλεγον δὲ ὅτι διὰ μόνον τὴν φυτεῖαν τῶν δένδρων τούτων ἡ *Αὔθεντία Του* εἶχε πληρώσει τρεῖς χιλιάδας λίρας εἰς τὸν ἀρχαῖον ἰδιοκτήμονα τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον τρεῖς δένδρα, εἶχε δαπανῆσαι εἰκοσιεξ χιλιάδας φράγκων δι' ἑκάτον δένδρον.

Ὅσον καὶ ἂν δαπανήσῃ τις διὰ νὰ περιτειγίσῃ τὰς ἀπορρήτους πράξεις τοῦ βίου του, δὲν εἶναι ἀκριβῆ πληρωμέναι!

Τὰ τρεῖς δένδρα μετενεχθέντα διὰ μεγάλων ἐξόδων εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν, καὶ φυτευθέντα, ὅτε ἦσαν ἤδη κῆρυμνα, ὀλίγον εἶχον προσδεύσει ἔκτοτε. Ἐξῆλθον πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου τὰ ἐξῆσθενημένα φυλλώματα αὐτῶν, τὸν δὲ χειμῶνα διεσπάρουν τοὺς λεπτοὺς κλάδους των, οἵτινες ὡς διακρητῆς κάλυμμα, ἔρχουν μὲν νὰ ἐμποδίσωσι τὸ προσηλωμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου, ἀλλ' ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἐμποδίσωσι τοὺς περιέρχους τῆς οἰκίας ταύτης ἀπὸ τοῦ νὰ κατασκοπεύωσιν ἐν ἀνέσει τὴν *Γωνίαν τοῦ Λόρδου* ὥστε πράγματι ἡ *Αὔθεντία Του* οὐδὲν εἶχε περιτειγίσῃ μόνον δὲ τὸ μεσσίον δένδρον ἐκάλυπτε τὸ χαμηλὸν παράθυρον τὸ κείμενον κατὰ τὴν ἕκραν τοῦ ἐσωτερικοῦ διαδρόμου τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου.

Ἐξῆκολουθῶν δὲ νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τοῦ Ριο-Σάντου ὁ ἱππότης Ἄγγελος Βέμβος μάλιστα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας περιήρχετο ἀνυπομόμως, ἔμενε ἐνίοτε ὥρας τινὰς ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ κειμένῳ ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου πατώματος, καὶ ἐξήρχετο μάλιστα ἐπὶ βραχέως τινὰς σιγῆς. Ἄν καὶ δὲν κατόκει τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον, εὐρίσκατο τόσον συχνὰ μετὰ τοῦ μαρκεσίου, ὥστε οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦτο ἀδύ-

νατον να παραξενεύονται διά την συνεχή παρουσίαν του. Ἄφ' ἑτέρου δὲ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ διαδρόμου ἐναντίον τῆς διαταγῆς τοῦ μαρκεσίου, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν κατασκόπευσιν τοῦ Βέμβου.

Πρωῖαν τινὰ—ἦτο ἡ τρίτη ἡμέρα καθ' ἣν ἐπιγρύπνει ὁ Βέμβος.—Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει λαμπρότερος παρὰ τὸ σὺνηθες, καὶ ἐμάχεται θριαμβευτικῶς κατὰ τοῦ συμπικνωμένου ἀποταγίσιματος, τὸ ὅποιον ἀντέτακτον οἱ βαρεῖς ἀπαιεῖ οἱ ἀδικησάτωι ὑπερκείμενοι τῶν κεφαλῶν ἡμῶν. Ὁ Βέμβος ἐσπρίζετο ἐπὶ τοῦ προκαθύρου τοῦ διαδρόμου, καὶ ἐθεώρει βρεμβάζων τὰς ἀορίστους γαζυμάς τῶν κατατομῶν τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου, τοῦ ὁποῦν τὴν κομψοπεπῆ σκιάν ἐσχημάτιζεν ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς Διόδου Βελγρᾶθης.

Τὸ βλέμμα του περιστρέφετο οὕτω σχεδὸν ἐν ἀγνοίᾳ του ἐπὶ τοῦ μελαγχρινοῦ μετώπου τῆς Γωνίας τοῦ Λόρδου, τὸ ὅποιον προσβαλλόμενον καθέτως ὑπὸ τοῦ ἡλίου παρίσκα ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τούτου φωτισμοῦ ὄψιν πειθίμου εορτῆς. Τὸ δένδρον ὑπερῦψοῦτο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ χαρμηλικοῦ προσήγγιζεν ἀκριβῶς εἰς ἐν τῶν παραθύρων, καὶ ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ προδώσῃ τὸ βλέμμα του.— Ἀπειαντίας δὲ τὸ αὐτὸ δένδρον ἠδύνατο νὰ τὸν κρύψῃ τοσοῦτω εὐκολώτερον ὅσω ἦτο πλησιέστερον, καὶ τὰ ὅπισθεν μέρη τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου ἦσαν ἐσκιασμένα.

Ὁ Βέμβος εἶχε παρευρεθῆ εἰς μίαν τῶν σιωπηλῶν καὶ φρικτῶν ἐκείνων προσβολῶν, τῶν ὁποίων προηγεῖτο πάντοτε τὸ βραχῶδες ἄσκα τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ μετὰ τὰς ὁποίας ἠκολούθουν ὄραϊ τινες ἀναπαύσεως, ἧτις ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀμυβχίας αὐτῶν ἀκρυδῆσεως.

Ὁ Βέμβος ἦτο περίλυπος· οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ του, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τοῦ μελαγχολικοῦ βρεμβασμοῦ του, εἶχον ἐμπλήθῃ καὶ γυναικίαν σχεδὸν γλυκύτητα, περιπλανῶντο, χωρὶς νὰ βλέπωσιν, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων.

Αἶφνης τοὺς θλιβεροὺς βρεμβασμούς του ἀντικατέστησεν ἔκφρασις ἐκπλήξεως.

Ὁ ἥλιος εἰσδύων εἰς τινὰ τῶν θαλάμων τῆς Γωνίας τοῦ Λόρδου ἐφάνερωσεν εἰς αὐτὸν νεάνιδα ἐξκλωμένον ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ κοιμωμένον.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ Βέμβος ἤρχετο σχεδὸν πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον. Πολλάκις ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν μονήρη καὶ ἐγκαταλειμμένην κατάστασιν τῆς μικρᾶς οἰκίας τῆς Διόδου Βελγρᾶθης, τῆς ὁποίας ἡ κακὴ χρῆσις δὲν ἦτο πάντῃ ἀγνωστος εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοιγόμενα καθ' ὅλον τοῦτο τὸ ἔτος.

Τὸ πρῶτον κίνημά του ἦτο ἀπλῆς περιεργείας· εἶπα δὲ τὸ βλέμμα του ἐγένετο ἐνδιαφερόντως συμπληρῆς· ὁ Ἄγγελος Βέμβος ἦτο νεώτατος.

Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τοῦτο ὑπῆρχε στιγμιαῖον καὶ

κατεπνίγη ταχέως.—Τίς ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ κοιμωμένη αὕτη γυνὴ εἰμὴ τις ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὰς νυκτερινὰς διασκεδάσεις τῶν μυλῶδων τῆς ἀνω βουλῆς, ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ Ἀθηνεῖαι τῶν μεταδίδουσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὡς εἶδος περιζήτητου ἐμπορεύματος, αἱ δὲ θελκτικῆ αὐταὶ προσωποποιήσεις τῆς κακίας, τὰ ὄραϊα ταῦτα ἀνοή, τὰ ὁποία εὐγενεῖς ἰδιότητες μολύνουσι πρωίμως, καταπίπτουσι ἡμέραν τινὰ ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν περιστροφῶν εἰς τὸν μέλανα βόρβορον ὅθεν οὐδεὶς φροντίζει νὰ τὰ ἐξαγάγῃ.

Ὁ ἰππότης Ἄγγελος Βέμβος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλ' ὑπάρχουσιν ἀκτινοβολοῦντά τινὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ εἰκὼν μένει ἀνεξάλειπτος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἡ τοῦ ἡλίου, πολὺν χρόνον ἔπειτα ἀφοῦ κλεισθῇ ὁ ὀφθαλμός.

Ὁ Βέμβος ἠθέλησε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰς θλιβερὰς σκέψεις του, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς λύπης καὶ αὐτοῦ ἀκτινοβόλου τι περνεστίθετο.—Ἐβλεπε τὴν χαρίεσσαν νεάνιδα τῆς Γωνίας τοῦ Λόρδου ἐξκλωμένην ἐνώπιόν του, καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς, τὴν ὁποίαν παρετήρει διὰ τῆς προσφάτου ἀναμνήσεώς του, ὑπῆρχε θελκτικὴ καὶ μεγίστη αἰδώς...

Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Ἄγγελος Βέμβος ἦτο νεώτατος.

Ἀκουσίως ἡ κεφαλὴ του ἐστράφη, καὶ τὸ βλέμμα του ἐζήτησε πάλιν τὴν κοιμωμένην.

Πόσον τῶ ἐφάνη ὄραϊότερα!... Ὁ ἥλιος ἐφώτιζεν αὐτὴν λαμπρῶς, καὶ ὁ Βέμβος εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι οὐδέποτε ὁ ἥλιος εἶχε φωτίσει μέτωπον ἀγνώτερον οὐδὲ πρόσωπον θελκτικώτερον.

Ἀνεστέναξε θλιβερώτατα ἀνάλογιζόμενος ὅτι τόση καλλονὴ παρεδόθη εἰς τόσην ἀτιμίαν.

Ἡ κοιμωμένη ἐφάνετο βραχνίζομένη καθ' ὕπνον. Δίς ἢ τρίς ἐξέτεινεν ἐνώπιόν τῆς τὰς δύο μικρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας τῆς αἰτινῆς ἦσαν ἐξαισίτου τύπου, ὡς θέλουσα νὰ ἀποθήσῃ ἀόρατον πινὰ ἐχθρόν.—ἴσως αἱ ἠλικκῆ ἀκτῖνες πίπτουσι ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐτάρακτον αὐτὴν οὕτω, καὶ ὅμως καὶ ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως ἐκείνης ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ ὄραϊου καὶ ὄγρου προσώπου τῆς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀθυμίας.

Ὁ Ἄγγελος ἐσυλλογίσθη ὅτι ἐνόησε νεάνιδες ἀρπάζονται διὰ τῆς βίας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, καὶ παραδίδονται ἀντὶ χρυσοῦ εἰς τὴν διακρίσιν τινῶν δισετραμμένων καὶ ἀκολάστων ἀνθρώπων.

Γιῶντι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑπερέβαινε πᾶν συγγνωστὸν ὄριον. Ἦτο ποίησις, μυθιστορία, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ριχάρδου, κῶμος δίφωνος συνοδευόμενος ὑπὸ κιθάρης...

Ἐν τούτοις ἡ κοιμωμένη ἐταράχθη εἰσέτι σιγμᾶς τινῆς, ἔπειτα δὲ ἠγέρθη ἐντρομος. Ὅτε τὰ βλέφαρά τῆς ἠνεώθησαν, ἐφάνησαν οἱ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς Ἄννης Μακ-Φαρλάνης, οἵτινες ἔλαμπον εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐμεδίασε κατὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῆς, ὡς ὅλα τὰ

παιδιά, καὶ ἔθηκε τὰς χεῖρας τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τοὺς ὁποίους προσέβαλλον αἱ λαμπραὶ ἀκτῖνες τοῦ φωτός. Τὸ κίνημα τοῦτο ἦτο κομψὸν καὶ χαρίεν. Ὁ Βέμβος ἐμεδίασεν ἰδὼν αὐτὴ. Ἦναγκάσθη δὲ ἄρα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι οὐδέποτε εἶδέ τι θελκτικώτερον τῶν μικρῶν ἐκείνων χειρῶν, αἰτινῆς ἐπειρῶντο νὰ καλύψωσι τὸ νεκρὸν ἐκεῖνο καὶ ἄγρον πρόσωπον.

Περιττὸν σχεδὸν νομίζομεν νὰ εἰπώμεν εἰς τὸν ἀνκνῶσθην ὅτι ἡ Ἄννα ἐφῆρθη ἐνταῦθα ἐπιμελεῖα τοῦ Βωβ-Λαντέρνα τοῦ μισθοδοτουμένου ὑπὸ τοῦ Παιτερῶνος, καὶ ὅτι ἡ Γωνία τοῦ Λόρδου ἀνήκεν εἰς τὴν Ἀθηνεῖαν τοῦ τὸν κόμητα Ἀσπροπυργίτην.

Εἶχον ἤδη παρέλθει δύο ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἠγέρθη πρωῖαν τινὰ ἡ δυστυχὴ καὶ γλυκεῖα νεανὶς ἐν τῷ ἀγνώσῳ τούτῳ θαλάμῳ, ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὁποίου δὲν ἔβλεπε τις οὐδὲν ἐκτὸς τῶν ὀροφῶν τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οἴκου καὶ τῶν μαύρων κλάδων ἀφύλλων τινῶν δένδρων· δύο ἡμέραι εἶχον παρέλθει χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Κλάρην, τὴν προσφιλεῖ ἀδελφὴν τῆς, δύο ἡμέραι χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν Στέφανον. Τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὐρίσκατο ἦτο ὄραϊον, κοσμοῦμενον ὑπὸ μεγάλων κατόπτρων καὶ ὄραϊων εἰκόνων περιεχομένων εἰς χρυσὰς κορωνίδας. Ἡ κλίνη αὐτῆς ἦτο ἐστρωμένη διὰ μεταξωτῶν παραπετασμάτων, τῶν ὁποίων αἱ κατοπτρίζομεναι ἀντανάκλασις ἐθάμβουν τὴν βρασιν. Ἐπὶ τῶν ἀνακλινητῶν ἔβλεπε τις λαμπρὰ μεταξωτὰ δι' ἐσθῆτας· ἐπὶ δὲ τοῦ καλλωπιστροῦ πολυτελέστατα κοσμήματα.

Ἄλλ' ἡ δυστυχὴ Ἄννα δὲν ἐρρίπτεν ἐπὶ πάντων τῶν πολυτίμων τούτων πραγμάτων εἰμὴ βλέμματα λυπηρά. Ἐφοβεῖτο. Αἱ γυναῖκες αἰτινῆς ὑπῆρέτουν αὐτὴν τῇ ἐπροξένουν τρόμον, καὶ ὁσάκις αἱ γυναῖκες αὐταὶ τὴν ἀφῆνον, ἐφοβεῖτο ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν ἐρημίαν τῆς.

Ἐκλυστε πικρῶς ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἐνθυμουμένη τὴν Κλάρην καὶ τὸν Στέφανον.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἠγνοεῖ εἰσέτι ἐπὶ τίνι σκοπῷ εἶχον ἀπαγάγει αὐτὴν. Οὐδεὶς ἄλλος ἢ αἱ δύο γυναῖκες αἰτινῆς τὴν ὑπῆρέτουν εἶχον εἰσόδου εἰς τὸν θαλάμον τῆς.

Τὴν νύκτα δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς εὐρυχώρου καὶ γεγλυμμένης ἐκείνης κλίνης, εἰς τὸ ἔσωθεν μέρος τῆς ὁποίας ὑπῆρχε κάτοπτρον, ἐφ' οὗ ἀντανκλωμένα ἡ εἰκὼν αὐτῆς εἶχε προξενήσει ῥίγος τρόμου εἰς τὸ δειλὸν κοράσιον ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπλησίασεν εἰς αὐτό. Ἡ πολύτιμος ἐκείνη φυσικὴ ὀρμὴ τῆς ἀμύνης τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐμβάλλει ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γυναικῶν, ἀνήγγελλεν αὐτῇ ὅτι ἱσχυμένη ὀρθία ἦτο ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἀγνοσον κίνδυνον ὅστις ἠπειλεῖ αὐτὴν.

Ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐκείνης ἐφ' ἧς ὁ Βέμβος εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν. Αὕτη ἦτο ἡ κλίνη τῆς.

Πόσον αἱ νύκτες τῇ ἐφάνοντο μακρᾶ! Τότε ἡ δυστυχὴ νεανὶς ἔτρεγεν εἰς τὸν ἐλάχιστον ἦχον τοῦ συρίζοντος ἐπὶ τῶν παραθύρων ἀνέμου· τότε ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε διὰ τῆς τρεμούσης λάμψεως τοῦ λύχνου αὐτῆς τὰ σκινιδώματα βραδέως κινούμενα,

τὰς κεκλισμένας θύρας ἀνοιγόμενας, καὶ τὰ παραπετάσματα τῆς μονήρους κλίνης κινουόμενα τὰς μεγάλας πτυχὰς τῶν ἀκινήτων περικαλυμμάτων αὐτῶν.

Ἐκάλει τὴν Κλάρην, τὴν Κλάρην καὶ τὸν Στέφανον.

Φεῦ! ὁ Στέφανος τὴν ἐζήτηι, ἀλλὰ μόνον διότι ἐζήτηι τὴν Κλάρην.—Καὶ ἡ Κλάρην, ἡ εὐγενὴς κόρη, κύπτουσα ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν χεῖρα δαίμονος ἀνευ καρδίας καὶ ἀνηλεοῦς, ἡ Κλάρην ἀπέθνησκε δολοφονουμένη.

Δολοφονουμένη βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον. Ἐπῆσε κατὰ σταγόνας τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ μαρτυρίου. Βρυκόλακος τις ἐπεσάται εἰς αὐτὴν, ὅστις τὴν συνέθλιβε, καὶ ἀπεμύζατο τὸ δροσερὸν αἷμά τῆς κατὰ σταγόνας...

Ἡ Ἄννα εἶδετο ἀναμιγνύουσα τοὺς δύο ἔρωτας αὐτῆς εἰς τὴν ἀφελῆ δέησιν τῆς, καὶ ἀναπέμπουσα πρὸς τὸν θεὸν ὄμου τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τὸ τοῦ Στεφάνου. Ἡ δέησις παρηγόρει, καὶ ὑπεσφίζεν αὐτὴν ἀνευ τῆς δέησεως ἠθέλων ἀποθάναι.

Ἐγειρομένη τὴν πρωῖαν ἐκείνην ἦτο περιχαρῆς· ὁ ἥλιος τὴν ἐπισκέπτετο οὕτω τὰς πρωῖας τῶν ὄραϊων ἡμερῶν ἐν Κορνιχίλλῃ· ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐν τῷ μικρῷ θαλάμῳ αὐτῆς, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι εἶδε τρεμερὸν ὄνειρον.

Ἀλλὰ τοῦτο διήρκεσεν ἐνόσω ἡ λευκὴ αὐτῆς χεῖρ ἐκάλυπτε τοὺς ὄραϊοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ἐπειτα δὲ ὁ ἰππότης Ἄγγελος Βέμβος ὅστις τὴν ἐθεώρει μετ' ἀπλησίας εἶδεν αὐτὴν ἀφῆνης σκιρτῶσαν καὶ ἐγειρομένην ἐντρομον. Ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν.—Ἡ Κλάρην δὲν ἦτο ἐκεῖ· ἐπὶ τῆς ἐστηριγμένης κεφαλῆς τῆς δὲν διασφουρόντο τὰ λευκὰ παραπετάσματα τῆς κοίτης αὐτῆς. Τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν ἰδεῖ, τὸ φρικτῶδες ἐκεῖνο ὄνειρον ἦτο ἡ ἀλήθεια.

—Ὁ Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισε γονυπετοῦσα, δὲν θὰ στείλῃς τὸν Στέφανον εἰς βοήθειάν μου;

Ὁ Ἄγγελος Βέμβος ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς του διακρῶντας.

Ἡ Ἄννα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ γονυπετῆς. Κόρη ἀσθενῆς ἧτις δὲν ἐθεώρησε τὴν ζωὴν εἰμὴ ὡς συνοχὴν γαληνίαν, εὐνοϊκῶν καὶ εὐτυχῶν ἡμερῶν, δὲν ἦτο γεγυμνασμένη κατὰ τῆς δυστυχίας, καὶ ὑπέκλυπτε καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν πρῶτην ὀρμὴν αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ἰππότης Ἄγγελος Βέμβος ἤρχετο συχνότατα καὶ ἐσπρίζετο ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ παραθύρου. Βρεμβάζων ὡς ποιητῆς καὶ παριστῶν ἐν τῇ νεανικῇ φύσει αὐτοῦ ἐξησθημένη τινὰ ἴχνη τοῦ πολυειδοῦς καὶ ἀγερώχου χαρακτῆρος τοῦ Ριο-Σάντου, ὁ Βέμβος οὐδεμίαν εἶχεν ἀσπίδα κατὰ τῶν αἰφνιδίων ἐκείνων ἐντυπώσεων, αἰτινῆς εἰσδύουσιν εἰς τὴν καρδίαν ἐξ ἀποόπτου. Δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀγαπήσει κατὰ τὴν καρδίαν του, καὶ αἱ πρόσκαιροι ἐκεῖναι σχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ φυσικὴ ὄραϊότης καὶ τὸ λαμπρὸν πνεῦμα αὐτοῦ τὸν εἶχον παρκύρει ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Δυτικοῦ

ἄκρου, ἦσαν δι' αὐτὸν διασκοδάσεις, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐπουσιῶδες συμπλήρωμα τοῦ καλλωπισμοῦ του, παράρτημα τῆς ἐνδυμασίας του.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης ἤρχισε νὰ ἐρωτεύεται τὰς δὲ ἀκολούθους ἡμέρας ἐξηκολούθησε μέχρις οὗ κατελείφθη σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Πρὸς δὲ τούτοις ἡ θέσις του συνέτεινε θαυμασίως· εἰς τοῦτο, διότι ἦτο περίλυπος καὶ μεμονωμένος.

Πρῶταν τινα ὁ Βέμβος εἶδε παράδοξόν τι. Ἡ ἡμέρα δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀπαλλαγῆ ἐκ τῆς τελευταίας σκιᾶς τοῦ λυκαυγοῦς. Ἡ Ἄννα ἐκοιμάτο ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτῆς. Θύρα τις ἠνεώχθη εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ θαλάμου, καὶ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον. Ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκράτει λύχνον, ὁ δὲ ἕτερος περιτυλιγμένος διὰ θερμοῦ αἰσωνιδίου μανδύου εἶπετο μὲ βῆμα βῆθιμον.

Ἐννοεῖται ὅπως ὁ Βέμβος προσήλωσεν ἀπλήρως τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

Ὁ πρῶτος τῶν νεήλυδων τούτων προὐχώρησεν ἡσύχως, καὶ ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως ἰδὼν τὴν Ἄνναν ἐπὶ τῆς ἔδρας. Βεβαίως ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη ἦτο ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐνῶ ἐστρέφετο πρὸς τὸν συνεταῖρόν του μειδιῶν θωπευτικῶς, τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε περίπου τοῦτο.

—Κοιμάται... ἀδιάφορον ἂν κοιμᾶται ἐπὶ τῆς ἔδρας.

Ὁ μανδυοφόρος δὲν καταδέχθη νὰ ἀποκριθῆ, καὶ ὁ ἕτερος ὅστις ἐφαίνετο ὡς ὑπρέτης του ἢ χειρότερον τούτου, ἂν καὶ δὲν ἐφόρει σὺλῆν, ὕψωσε τὸν λύχνον διὰ νὰ φωτίσῃ τὸ πρόσωπον τῆς κοιμωμένης Ἄννης.

Οὐδὲν κίνημα τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν διέφευγε τὸ βλέμμα τοῦ Βέμβου, ἐξ ὧν ὁ μὲν ὠνομάζετο Γιλβέρτος Πατερσὼν ὁ δὲ ἕτερος Γαδφρέδος δὲ Ἀνσεσερ, κόμης τοῦ Ἀσπροπύργου.

Κεφ. Ε'. Διὰ τοῦ παραθύρου.

Ὁ ἰππότης Ἄγγελος Βέμβος ἐθεώρει μετὰ πάσης προσοχῆς, καὶ ἠσθάνετο τὸ αἶμά του ἀναβράζον ἐντὸς τῶν φλεβῶν αὐτοῦ, ἀναλογιζόμενος τὸν πιθανὸν σκοπὸν τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, οἵτινες ἐβίαζον λαθραίως τὸ καταφύγιον τῆς νεάνιδος αὐτοῦ. Λέγομεν δὲ τῆς νεάνιδος αὐτοῦ, διότι ἀνῆκεν ἤδη εἰς αὐτόν. —Τοῦλάχιστον τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Ἄγγελου Βέμβου.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης ἐστάθη ἀκίνητος τρία ἢ τέσσαρα βήματα μακρὰν τῆς Ἄννης, καὶ ἐνῶ ὁ Πατερσὼν ὠμίλει κάμων διαφόρους ἐμφατικὰς χειρονομίας, ὁ Ἀσπροπυργίτης περιέφερε βραδέως τὸ χαυνὸν βλέμμα του εἰς τὰ πέριξ τοῦ δωματίου.

Ὁ Βέμβος δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σκηπὴν ταύτην. Προδήλως ὁ ὑπρέτης ἐνεκωμίαζε τὰ ἄπειρα θέλητρα τῆς ὠραίας κόρης, ἥτις βεβαίως ἦτο νέα κατὰκτησις, ἐνῶ ὁ παῖς—δηλαδὴ ὁ λόρδος,—ἔκαμε λυπηρὰς σκέψεις ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρώπινων ἀπολαύσεων.

Ὁ Ἄγγελος ἐπεθύμησε σφοδρότατα νὰ τοῦ συντριπῆ τὸ κρανίον, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐγνώριζεν.

Ὅτε ὁ Γιλβέρτος Πατερσὼν ἐτελείωσε τὸν εὐγλωττον πανηγυρικὸν του, ὁ κόμης ἐξέπεμψε βαθὴν ἀνασυναγμὸν, καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν λέγων.

—Ἐπεθύμου νὰ ὑπῆρχον εἰς ἕκατον τῶν παρθύρων τούτων ὀκτὼ καλαὶ σιδηραὶ κιγκλίδες...

—Δύναμαι νὰ ἐρωτήσω τὴν Ἀθηνεῖαν Σας;... ἤρξατο λέγειν ὁ Πατερσὼν ἐκπεπληγμένος.

—Τέσσαρες κατὰ πλάτος καὶ τέσσαρες κατὰ μήκος, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος· καὶ ἐπεθύμου, Γιλβέρτε, νὰ κρατῶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς ἀνοήτου ταύτης νεάνιδος, τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς μου, ὅστις, μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν ἤθελεν ἐξέλθει πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του!

Ὁ κόμης ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μὲ τρομερὰν ἔμφασιν. Οἱ κατηφεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐξήφθησαν αἴφνης, καὶ ἐξηκόντισαν λάμψιν ἀπαισίαν.

Ὁ Πατερσὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

—Πάλιν ὁ διαβολο-Βρίαν αὐτός· ἐμοῦρίσεν ὁ μυλόρδος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λησμονήσῃ!

—Ἄλλ' ἡ ἡμέρα πλησιάζει! ἀνεβόησεν αἴφνης ὁ Ἀσπροπυργίτης. —Ὅσον μετημφισμημένος καὶ ἂν ἦμαι, γνωρίζω δαίμονά τινα ὅστις ἤθελε μὲ ἀναγνωρίσει δι' ἑνὸς βλέμματος... Ἐλθέ!.. ἐλθέ, Γιλβέρτε... ὁ Βρίαν δὲ Ἀνσεσερ μὲ παραφυλίττει ἴσως κατὰ τὴν διάβασίν μου διὰ νὰ μοῦ πληγώσῃ τὴν καρδίαν μὲ ἐν βέλους τι τῆς γλώσσης του... Δὲν εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ ἐνταῦθα.

Ὁ κόμης ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμεν.

—Ὡ! θ' ἀποθάνω ἐξ αἰτίας του! τὸ αἰσθάνομαι! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν πεπνυγμένην, καὶ θὰ γίνῃ κόμης τοῦ Ἀσπροπύργου.

Ὁ Βρίαν ἦτο ὁ νόμιμος κληρονόμος αὐτοῦ.

Ὁ κόμης διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

—Ἄλλὰ παρατηρήσατέ τὴν τοῦλάχιστον, μυλόρδε! εἶπεν ὁ Πατερσὼν ἀπηλπισμένος. —Ἴδετε ὅπως ὠραῖαι χεῖρες, ὅπως λαμπρὰ κόμη!... Ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ νεάνις ὠραιότερα ταύτης! ὑπάρχουσιν ὄφρυς χαρῆς ἔργα καμπτόμενα, χροῖμα λευκότερον, μέτωπον διακυέστερον;...

Οἱ δουλέμποροι καὶ προμηθευταὶ χαρσμίων πρέπει νὰ ἦναι μέγιστοι ποιηταὶ!

Ὁ κόμης ἐπανῆλθε μηχανικῶς πρὸς τὴν κοιμωμένην Ἄνναν, προσήγγισε τὸ δίοπτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐθεώρησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὲ ἠλίθιον ψυχρότητα εὐνοῦχου ἑκατονταετοῦς τὴν θελητικὴν νεάνίδα ἥτις ἔκειτο ἐνώπιόν του. Ἐσρεψε τὸ δίοπτρόν του ἐκ τοῦ θαυμαστοῦ ποδὸς πρὸς τὴν λεπτοφυᾶ ὀσφύν, ἐκ τῆς ζώνης πρὸς τὸν λαμῶν, ἐκ τοῦ λαιμοῦ πρὸς τὴν κόμην. Ἐπειτα δὲ τὸ δίοπτρόν του κατέπεσε πάλιν.

—Καλούτσικη μοῦ φαίνεται, ἐφιθύρισε μὲ ἀνορεξίαν—ἄλλην φοράν, κύρ Γιλβέρτε! θὰ ἐλθῶ πάλιν.

Ὁ Λόρδος καὶ ὁ ἐπιστάτης του ἐξῆλθον.

Ὁ Ἄγγελος Βέμβος ἦτο νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν. Ἐπνίγστο. Ἡ ἀναχώρησις τῶν δύο ἐκείνων ὄγλη-